

ΑΓΝΑΝΤΑ ΑΡΤΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
Τριμηνιαίο όργανο
της Αδελφότητας
Αγναντιτών

Γραφεία: Σοφοκλέους 33 - 5ος όροφος - Τ.Κ. 10552 - Τηλ. - Fax: 210-3313.067 - Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2008, Αρ. Φύλλου 162 • www.agnanta.com.gr

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΙΤΑΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 2008

Φέτος οι Αγναντίτες της Α-θίνας πρωτοτύπησαν! Καλωσόρισαν επίσημα τον και-

Η κοπή της πίτας από τους Χρ. Παπακίτσο και Ιω. Φλωδά.

νούργιο χρόνο στα ιδιόκτητα Γραφεία της Αδελφότητάς τους, κόβοντας εκεί την πίτα τους για το 2008. Η τελετή ήταν ζεστή, αδελφική, απερίτητη και με πολύ γόνιμες ιδέες και προτάσεις. Όσα αφορούν το χωριό μας και την περιοχή μας και επιτίττον στις Καταστατικές αρμοδιότητες της Αδελφότητας συζητήθηκαν, αναδείχθηκαν, ιεραρχήθηκαν και αποτέλεσαν οδηγό δράσης, με βάση τη γενική εισήγηση που έκανε ο Πρόεδρος της Αδελφότητας κ. Χρ. Χριστοδούλου, ο οποίος συνδύασε την κοπή της πίτας με την προβλεπόμενη ετήσια Γενική Συνέλευση των

μελών της Αδελφότητας που έγινε την Κυριακή 3-2-2008. Η προσέλευση των Μελών δεν ξεπέρασε τις προσδοκίες μας - όμως η έκθεση των πεπραγμένων του Δ. Σ. κατά το παρελθόν έτος, τις ξεπέρασε! Αλλά και οι απόψεις και οι προτάσεις που διατυπώθηκαν ήταν πολύ εποικοδομητικές.

Ο χωριανός μας Επίτιμος Γεν. Διότης της Βουλής των Ελλήνων και έγκριτος Δικηγόρος Αθηνών κ. Ιωάννης Χρ. Φλωδάς, αναφερόμενος στο Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων, του οποίου επίκειται η έναρ-

ταρτίσουν εγκαίρως ολοκληρωμένες μελέτες για την κατασκευή των απαραίτητων για την περιοχή αναπτυξιακών έργων. Δεν πρέπει να αφήσουμε να πάει χαμένη καμιά από τις αναπτυξιακές δυνατότητες που θα παρασχεθούν.

Ο κ. Κώστας Αρ. Παπακίτσο (Πρώην Πρόεδρος της Αδελφότητάς μας και νυν Γεν. Γραμματέας του Εκπολ-Εξωρ. Συλλόγου των Απανταχού Αγναντιτών), αφού αναφέρθηκε στην επιτυχία που σημείωσε εφέτος η εκδήλωση της κοπής της Πρωτο-

Στημιότυπο από την εκδήλωση.

ξη της λειτουργίας του, είπε ότι όλοι οι Σύλλογοι, οι Αδελφότητες και οι άλλοι φορείς της περιοχής των Τζουμέρκων πρέπει να προτείνουν, να ενθαρρύνουν και να πιέσουν τους αρμόδιους να κα-

χρονιάτικης πίτας στα Άγναντα την 5-1-2008, πρότεινε να ξεκινήσουν συνηνοήσεις για στενότερη συνεργασία και κοινή δράση όλων των Συλλόγων και Αδελφοτήτων του χωριού μας τόσο σε γενικότερα θέματα που το αφορούν, όσο και στην από κοινού διοργάνωση των εκδηλώσεων που γίνονται σ' αυτό. Η Γεν. Συνέλευση υιοθετώντας την εποικοδομητική αυτή πρόταση, εξουσιοδότησε το Δ.Σ. να προβεί στις απαραίτητες επαφές και συνηνοήσεις για την εξεύρεση τρόπου ισότιμης συμμετοχής όλων των πολιτιστικών φορέων του Δημ. Διαμ/τος Αγνάντων σε μια "Παναγναντική Ένωση", χωρίς αυτή να περιορίζει την αυτόνομη δράση των επί μέρους Συλλόγων.

Από πολλούς μεταφέρθηκε στη Γεν. Συνέλευση η εξαιρετική απήχηση που έχει η Εφημερίδα μας "Αγναντα Αρτας" όχι μόνο στους συμπατριώτες μας, αλλά και σε όποιους τυχαίνει να τη διαβάζουν. Πολλοί ζητούν να γίνουν συνδρομητές της και αρκετοί θέλουν να γνωρίσουν από κοντά το χωριό μας. Το γεγονός αυτό επιφορτίζει όλους μας με αυξημένες ευθύνες όχι μόνο για τη διατήρηση της ποιότητάς και τη συνεχή αναβάθμισή της εφημερίδας μας, αλλά και για την αξιοποίηση αυτής της διάχυτης αποδοχής.

Μετά την ολοκλήρωση των

(Συνέχεια στη σελίδα 4)

ΑΠΟΚΡΙΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Με λίγα και απλά γίνονται τα ωραία. Με ελάχιστη προετοιμασία, αλλά με πολύ κέφι και με μεγάλη θέληση από τους πολύ μικρούς μέχρι τους μεγάλους-μεγάλους, έγιναν δυο εκδηλώσεις στο χωριό μας ενόψει της αποκριάς.

Την Κυριακή της Τυρινής (9/3/2008), μεταμφιεσμένοι χωριανοί μας "έπλεξαν και ξέμπελεξαν" με απόλυτη επιτυχία το γαϊτανάκι με τη συνοδεία παραδοσιακών δημοτικών τραγουδιών από "σιντιόφωνο" με υψηλή βέβαια απόδοση και πι-

Το γαϊτανάκι στο χωριό μας.

στότητα. Προηγήθηκε και συνεχίστηκε συνειστίωση στην Ταβέρνα του Τάκη Κοντογεώργου με μεζέδες, πίτες (από τις νοικοκυρές χωριανές μας, τις ευχαριστούμε πολύ), άφθονο κρασί και χορό. Η ομάδα των μεταμφιεσμένων χορευτών με το γαϊτανάκι τους περιήλθαν όλο το χωριό από τον ένα συνοικισμό στον άλλο.

Την Καθαρή Δευτέρα (10/3/2008), βρεθήκαμε πάλι όλοι μαζί στην Ταβέρνα του Κώστα Κωστούλα, ο οποίος όπως κάθε χρόνο πρόσφερε την παραδοσιακή φασολάδα και ο Σύλλογος λίγα ακόμη νηστίσιμα, λαγάνες και κρασί.

Στις εκδηλώσεις συμμετείχαν οι Τοπικές Αρχές, αντιπροσωπεία των Αδελφοτήτων Αθηνών και Ιωαννίνων, ενώ η συμμετοχή των χωριανών μας ήταν καθολική. Έμειναν όλοι ευχαριστήμενοι, ανταλλάξαμε ευχές για καλή σαρακοστή και συμφωνήσαμε με του χρόνου, με καλύτερη οργάνωση, το γλέντι να τελειώσει το πρωί.

(Συνέχεια στη σελίδα 7)

Η Εφημερίδα μας "ΤΑ ΑΓΝΑΝΤΑ ΑΡΤΑΣ" στην ιστοσελίδα μας

Αγαπητοί χωριανοί και φίλοι του χωριού μας

Η Εφημερίδα που κρατάτε και διαβάζετε, "κρέμεται" πλέον στην ιστοσελίδα της Αδελφότητάς μας. Είναι στις σκέψεις μας και επιθυμία μας να συμπληρώσουμε και να εμπελουτίσουμε συνεχώς τον ιστόχωρό μας (agnanta.com.gr). Έτσι "μελετούσαμε" από καιρό την ενσωμάτωση στην ιστοσελίδα μας της Εφημερίδας, γιατί αυτή είναι το "αγαπημένο μας παιδί", γιατί με αυτό τον τρόπο η παρουσίαση των θεμάτων γίνεται ταχύτερα, χωρίς καμιά επιβάρυνση της Αδελφότητας, και με επιτυχία ο Αριστείδης-Γιώργος Κων. Παπακίτσο (φωτό), μετα-

πτυχιακός φοιτητής Πληροφορικής.

Ο Γιώργος εργάστηκε προσθετικά πάνω στον ίδιο σχεδιασμό που είχαν κάνει το 2002 οι εκλεκτοί επιστήμονες Πληροφορικής κ.κ. Ευάγγελος Δ. Κοντογεώργος και Ευάγγελος Δ. Λεμονιάς. Έτσι από το φύλλο 158 μέχρι σήμερα και όλα τα φύλλα από εδώ και μετά, με όλες τις σελίδες τους μπορούν να διαβαστούν, να ξαναδιαβαστούν, να αποθηκευτούν στον προσωπικό υπολογιστή του καθενός, να εκτυπωθούν σελίδες ή τμήματα σελίδων από τους επισκέπτες της ιστοσελίδας μας και το κυριότερο να ανατρέξει κανείς σε προηγούμενα άρθρα για κάποιο θέμα ενδιαφέροντός του εύκολα και γρήγορα.

Γιώργο το Δ.Σ. της Αδελφότητας σε ευχαριστεί και σου εύχεται επιτυχία στις σπουδές σου και καλή σταδιοδρομία.
Το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας για τα "Αγναντίτικα Λιχνίσματα"

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας

Σας ευχαριστώ θερμά για την ωραία ευκαιρία που είχατε την καρναβάλι να μας συζητήσετε.
Με φιλία και χαιρετισμούς
Κάρολος Παπούλιας

Ευκόμαστε σ' όλους
τους χωριανούς και φίλους μας
Καλή Ανάσταση
και Χαρούμενο Πάσχα

(Συνέχεια στη σελίδα 4)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΗ

Το ζεύγος Θοδωρή Γιαννόπουλου και Σοφίας Κ. Λεμονιά (χωριανή μας) απέκτησαν, στις 15.01.08 ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Να τους ζήσει.

ΒΑΠΤΙΣΗ

Στις 25.11.07 η Ελένη Φίλου του Λάμπρου και ο Πέτρος Χάννας βάπτισαν το δεύτερο αγοράκι τους και το ονόμασαν Λάμπρο.

Να τους ζήσει.

ΓΑΜΟΙ

Στον Ιερό Ναό Αγίου Ελευθερίου Χαλανδρίου, την 27.10.07, έγινε ο γάμος του Ασπράκη Βαλαθάνη και της Αλίκης Κοσσυδάκη, κόρης του Νίκου Κοσσυδάκη και της Νανούκας Κράβαρη. Ακολούθησε γλέντι.

• Την 1η Μαρτίου, στον ι.ν. Αγίου Βλασίου Μενιδίου, τελέστηκε ο γάμος του Παναγιώτη Τσαντή και της Νεκταρίας Καβρουλάκη.

Το Δ.Σ. εύχεται στους νεο-νυμφους να ζήσουν.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσε την 4.3.08 στον Πειραιά και κηδεύτηκε την επομένη 5.3.08 στο Νεκροταφείο Σχιστού η Παναγιώτα χήρα του Στεφάνου Δ. Χάραγκα από το Ζίφκο, ετών 90.

– Απεβίωσε την 25.2.08 στη Φιλιππιάδα και κηδεύτηκε την επομένη στην Άγναντα η Αικατερίνη Κων. Ζαράγκα από το Ζίφκο, ετών 84.

– Απεβίωσε στις 12.3.08 στην Άρτα και κηδεύτηκε στην Άγναντα, ο Βασ. Κων. Κωστούλας, ετών 84.

– Απεβίωσε στις 22.3.08 στην Άγναντα και κηδεύτηκε στην Άγναντα, ο Σωτ. Αθ. Θαλάσσης, ετών 80.

– Απεβίωσε στις 27.3.08 στην Αθήνα και κηδεύτηκε την επομένη στην Άγναντα, ο Δημήτριος Κ. Καπέλης, ετών 65.

– Απεβίωσε στις 12.1.08

στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο νεκροταφείο Ζωγράφου, η Χρυσούλα Ρίζου-Μαυροπάνου, ετών 67.

– Απεβίωσε στις 23.2.08 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στην Αθήνα, η

Λαμπρινή Δήμου - Πρωτοβέλη, ετών 82.

ΔΟΡΕΕΣ

Ο Δήμος Ευάγγελος προσφέρει 60 ευρώ εις μνήμην της αδελφής του Λαμπρινής, συζύγου του Βαγγέλη Πρωτοβέλη.

• Ο Χριστογεωργάκης Κώ-

στας και η Στάμου Ιφιγένεια προσφέρουν 100 ευρώ εις μνήμην της Στάμου Ελένης.

Ελένη, χήρα Χρ. Στάμου. Απεβίωσε στις 12.9.07.

Έφυγε και η Δήμαйна

Θα το πω. Ξεχασμένη από το χάρη, έφυγε την τελευταία μέρα του χρόνου, 31-12-2007, βγάλε ενενήντα οκτώ χρόνια και βρες πότε γεννήθηκε.

Πέρασε κι αν δεν πέρασε και οι χειρότερες ήταν εκείνες οι μέρες που έφυγε ο αγαπημένος μας ο Βασίλης, τότε στα τριάντα τρία χρόνια. Αυτό κι αν ήταν χτύπημα!!

Αντέξε, όπως αντέχει κάθε αγναντίτισσα μόνα, τη σκληρή πηχιά της ζωής.

Κοτσανάτη, δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι τα χρόνια πέρασαν και όταν καθόμουν κοντά της και κουβεντιάζαμε μου 'λεγε:

– Θα χρησιμοποιείς ρικό πιάτο στο φαγητό και θα τρώς μέχρι το φρύδι ούτε παραπάνω ούτε παρακάτω. Δες εμένα και μου έκανε και γυμναστική σα να 'ταν κοριτσάκι του...Λυκείου.

Μεγαλώσαμε κυρά Δήμαйна στο σπίτι σου, που ήταν και δικό μας σπίτι. Μας μάθωνες τότε μόνο, που δε διαβάζαμε

και ας ήταν και καλοκαίρι.

– Καμπάνες να χτυπάνε να μην έχετε κανέναν ανάγκη. Διαβάστε να φύγετε από τη φτώχεια!! μας έλεγε και μας ξανάλεγε η κυρά Δήμαйна.

Όταν ο Τάκης πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι εσύ ο Τάκης κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

– Πού θα πας παιδάκι μου, να πετάς με τ' αεροπλάνο στον ουρανό, καλύτερα να περπατάς κι ε-
 κος πέρασε στη σχολή των Ικάρων του έλεγε:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Κ. ΚΡΕΤΟΥΝΑΣ (1923 - 2008)

Ένας ακόμη εκλεκτός Αγναντίτης, ο Βασίλης Κρετούνας, έφυγε από κοντά μας το βράδυ της 11-3-2008 και κηδεύτηκε το απόγευμα της επομένης στα Άγναντα. Τον αποχαιρέτησαν με σεβασμό και θλίψη όλοι οι χωριανοί μας, όπως του άξιζε. Θα λείψει από την οικογένειά του, αλλά και από όλους εμάς τους χωριανούς του. Όλοι όσοι τον γνωρίσαμε, θα νιώσουμε το κενό από την απουσία ενός σπάνιου ανθρώπου, αθρόου, μετρημένου, συνεπούς, και προπαντός σοβαρού και αξιοπρεπούς οικογενειάρχη, που έκανε πάντοτε στο ακεραίο το χρέος του.

Νεαρός υπηρέτησε στην Αστυνομία (Χωροφυλακή). Από όπου και αν περνούσε, άφηνε με την ευγένεια και την άψογη συμπεριφορά του ζωντανά παραδείγματα ανθρωπιάς και καθάρτης, αρετές που σπάνιας εκείνη την πομπήραχη περίοδο. Όταν συναντούσε Αγναντίτη και Τζουμερκιώτη, δεν έκρυβε τη χαρά και τα φιλόξενα συναισθήματά του, αλλά ούτε και

τη νοσταλγία του για το χωριό μας.

Η μεγάλη αυτή έληξη που ασκούσε επάνω του το χωριό μας, τον έκανε να παρατηρεί από την Αστυνομία και να επανέλθει στα Άγναντα, κοντά στους δικούς του και εκεί να δημιουργήσουν, μαζί με την αφοσιωμένη και λαμπρή σύζυγό του Αγγελική Καρύδη, μια πραγματικά υποδειγματική και ευλογημένη οικογένεια. Ευτύχως να δει τα παιδιά και τα εγγόνια του να διακρίνονται ως πετυχημένοι οικογενειάρχες και ως εκλεκτά μέλη της κοινωνίας του χωριού μας, και όχι μόνο. Επιδόθηκε με ζήλο και μεράκι στο επάγγελμα του ράφτη, στο οποίο διακρίθηκε για την επιμέλεια, την εντιμότητα και το ήθος του.

Συμμετέχοντας στο πένθος των οικείων του, προσευχόμαστε για αιώνια ανάπαυση και άσβεστη την αγαθή μνήμη του αγαπητού μας Βασίλη.

Χρήστος Αρ. Παπακίτσος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΚΑΠΕΛΗΣ (1943 - 2008)

Το χωριό μας θρήνηει την απώλεια ενός ακόμα φλογερού χωριανού μας που, με λιγότερο πόνο και περισσότερη χαρά. Και πάλευε από πολλά μετερίκια, προσφέροντας και ιδρώτα

από κοντά μας την 26-3-08 και την επόμενη κηδεύτηκε πάνδημα από τον Ιερό Ναό "Κοίμηση Θεοτόκου" Αγνάντων και ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του Αγ. Δημητρίου.

Ήταν λαμπρός οικογενειάρχης, διακεκριμένος υπάλληλος και έντονα ενεργός πολίτης με πλούσια κοινωνική προσφορά προς το χωριό μας και την περιοχή των Τζουμερκών γενικότερα. Όλοι θα τον θυμόμαστε με σεβασμό και αγάπη.

Τον νεκρό αποχαιρέτησε ο κ. Κώστας Αρ. Παπακίτσος με τα εξής λόγια:

Αλησμόνητε Μήτσο, Σίγγιγγη την καρδιά μου για να μπορέσω να σου πω το τελευταίο ΑΝΤΙΟ... Τα λόγια είναι φτωχά και δύσκολα βγαίνουν. Πνίγονται βαθιά μέσα στη θλίψη και στον πόνο των δικών σου ανθρώπων. Πώς να σε αποχαιρέτησε κανείς εκ μέρους της γυναίκας σου, των παιδιών σου, των εγγονών σου, των αδερφών σου, των συγγενών σου, των φίλων σου, όταν τα λόγια χάνονται μέσα στους λυγμούς και πνίγονται μέσα στα πολλά γιατί...

Φεύγεις από κοντά μας πρόωρα, χωρίς να προλάβεις να χαιρετήσεις όλα όσα δημιούργησες, χωρίς να προλάβεις να προσφέρεις και άλλα πολλά και πολύτιμα στην οικογένειά σου, στον τόπο μας, στην κοινωνία μας. Ήσουν μπροστάρης σε έργα πρόόδου και πολιτισμού. Ήσουν η ενσάρκωση της ντομπροσύνης και της παρηρησίας, της εργατικότητας και της προσφοράς. Σκεφτόσουν πάντα φωνάχτα, ελεύθερα, αναπάντα, με πάθος και πίστη αυτά που έλεγες και έπραττες. Όλες οι ενέργειές σου, όλες οι επιδιώξεις σου ήταν εμποτισμένες στη δημοκρατική αγνότητα της αναζήτησης του καλύτερου, του τιμιότερου, του δικαιότερου. Πα-

λεύεις για μια κοινωνία πιο ανθρώπινη, με λιγότερο πόνο και περισσότερη χαρά. Και πάλευε από πολλά μετερίκια, προσφέροντας και ιδρώτα και χρόνο και χρήμα, χωρίς να ζητάς ανταλλάγματα.

Ήσουν προσλημμένος στο καθήκον σου το οικογενειακό και ως σύζυγος και ως πατέρας και ως παππούς. Εκπληρώνες στο ακεραίο το χρέος σου το υπήρξας, το κοινωνικό, το ανθρωπινό. Μετείχες ενεργά στα κοινωνικά και πολιτιστικά δρώμενα του χωριού μας και άφηνες παντού ανεξίτηλη τη σφραγίδα σου.

Ως Αντιπρόεδρος της Αδελφότητας Αγναντιάνων της Αθήνας, ως Πρόεδρος του Συλλόγου Αγίου Γεωργίου Αγνάντων, ως μέλος του Τοπικού Συμβουλίου Αγνάντων και τελευταία ως Πρόεδρος του Εκπαιδευτικού και Εξωραϊστικού Συλλόγου των Απανταχού Αγναντιτών, άφησες έργο ζηλευτό και οραματιστικές και άλλα πολλά που δεν πρόλαβες να πραγματοποιήσεις. Αλλά και ως υποψήφιος Δημοτικός Σύμβουλος είχες οράματα για τον τόπο μας αλλά, δυστυχώς για μας, δε σου δώσαμε τη δυνατότητα να τα μετουσιώσεις σε πράξεις.

Ήσουν, αγαπημένε μας Μήτσο Καπέλης, ένας από τους αγνοούς μπροστάρηδες αγωνιστές, που σιγά-σιγά λιγοστεύουν... Γι' αυτό και η απουσία σου θα είναι δυσαναπλήρωτη και από όλους αισθητή. Θα λείπει από το χωριό μας, θα λείπει από τον καθένα μας και, προπαντός, θα λείπει από την οικογένειά σου, που τόσο αγάπησες και σε αγάπησε. Όμως, με τη μεγάλη σου προσφορά κατά το σύντομο διάβασ σου απ' τη ζωή, της έδωσες το δικαίωμα να είναι υπερήφανη για σενα... Αυτή η προσφορά σου, ως αποτελεί το βάλασμα που θα απαλύνει τον πόνο των δικών σου ανθρώπων.

Καλό σου ταξίδι, αγαπημένε μας Μήτσο, και αιωνία η Μνήμη σου...

ΓΕΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟ

ΑΦΟΙ Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΑΓΝΑΝΤΑ - Τηλ.: 6977-076267

Παρακαλούμε τους χωριανούς που έχουν το χάρισμα να γράφουν –και σίγουρα υπάρχουν πολλοί– να μας αποστέλλουν τα γραπτά τους προς δημοσίευση, δίδει μ' αυτόν τον τρόπο αποκτά πλουραλισμό και ποικιλία η εφημερίδα.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

1. Στη στήλη "Κοινωνικά" δημοσιεύονται όσα γεγονότα υποτίθεται στην αντίληψή μας και όσα μας γνωστοποιούν με επιστολές ή FAX οι ενδιαφερόμενοι.
2. Νεκρολογίες και φωτογραφίες των χωριανών μας που απεβίωσαν, δημοσιεύονται μόνο εφόσον μας αποστέλλονται από συγγενείς και φίλους αυτών.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΑΓΝΑΝΤΙΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Γραφ. Σοφοκλέους 33
 Τ.Κ. 105 52 ΑΘΗΝΑ
 Τηλ. - Fax: 210-3313067
 www.agnanta.com.gr

E-mail:

info@agnanta.com.gr

Εκδότης:

Χρήστος Γ. Χριστοδούλου
 Πρόεδρος της Αδελφότητας
 Κωδικός: 3734

Υπεύθυνος
 τυπογραφείου:

ΑΦΟΙ ΖΟΥΜΠΟΥΛΟΥ Ο.Ε.

Γερανίων 7 - 2ος όροφος
 Τηλ. - Fax: 210-52.38.107
 E-mail: costasz@yahoo.gr

Δεν ξέρω πόσους και πόσους θα δυσανεξίσουν, εάν επαναλάβω και εδώ ότι για τη διαφθορά, που εντάθηκε τις τελευταίες δεκαετίες, ευθύνεται πρωτίστως η παιδεία μας. Όσο αυτή επιλέγει τους δασκάλους των παιδιών μας, άρα της κοινωνίας μας, από το άψυχο Μηχανογραφικό Δελτίο και όσο ο "καλός καγαθός" άνθρωπος δεν αποτελεί πλέον τον κύριο σκοπό, το ιδεώδες της αγωγής, η πτώση μας στο ηθικό κενό θα είναι όλο και μαζικότερη, όλο και πιο καθυστερημένη. Παλαιότερα, εάν ο τίτλος των σπουδών σου δεν είχε την ένδειξη "**Διαγωγική Κοσμιωτάτης**", δεν γινόσουν δεκτός σε Παιδαγωγικές και άλλες κοινωνικοηθικά ευαίσθητες Σχολές, αλλά και Υπηρεσίες. Μπορεί το μέτρο να ήταν σκληρό, αλλά θωρακίζει την κοινωνία έναντι των "έν δυνάμει μολυσματικών ιών" και προσπάθησε να ασκήσει τα μέλη της στην αρετή. Τώρα, πώς προστατεύουμε την κοινωνία; Πώς σφραγίζουμε τα ηθικά τους ποικιλάνοις ταγούς της, για να μπορούν και αυτοί ως ολοκληρωμένες προσωπικότητες να διδάσκουν με το παράδειγμά τους; Δυστυχώς, εδώ που φτάσαμε, μόνο η γονιμότητα της απελπισίας μπορεί κάποτε να μας ταρακινήσει, να μας ξυπνήσει και να μας βγάλει από το ηθικό τέλμα...

Βουτηγμένοι στο παραπάνω τέλμα, μην ψάχνουμε να βρούμε αλλού τις ρίζες εκείνου του: "**μωραίνει Κύριος όν βούλεται απολέσαι**". μέσα μας τις έχει... Αφού η παιδεία μας αδυνατεί να θωρακίσει ηθικά τον άνθρωπο, μπαίνει εύκολα μέσα του ο "οξείποδος" και μωραίνει, και καταρκνώνει και αφανίζει, κατά προτίμηση τους τυχεράστυς, οι οποίοι δεν έδωσαν ποτέ τους σημασία στα λόγια του ρήτορα Δημοσθένη που υπογράμμιζε: "**πολλών χρημάτων το χρηστόν είναι, λυσιτερέστερον εστίν**" (= το να έχει κανείς χρηστό ήθος, είναι πολύ πιο ωφέλιμο από πολλά άλλα πράγματα). Ευτυχώς είναι όσοι, ακολουθώντας τις συμβουλές των αυταρχικά παιδαγωγηθέντων γονιών τους, καταφέρνουν "**να ζουν σε τούτον τον κόσμο για ένα πρόσωπο, για ένα όνομα**". Αυτοί ξέρουν ότι τα ωσαννά, τα χειροκροτήματα και τα μεγαλεία, δεν απέχουν πολύ από τα φάσκελα και τις κατάρτες, αλλά και από το "salto mortale" (=πήδημα θανάτου)!... Εάν έχεις λίγο φιλότιμο, δεν αργείς "**να ανοίξεις η γη να σε καταπιεί**"!... Φτάνει να φανεί αγάπη και να εκμεταλλευτείς δόλια την εμπιστοσύνη που σου έδειξαν οι φίλοι σου... Δεν είναι και μικρή γοηδουριά να σε εμπιστευτούν, να σε φιλοξενεί και να σε περιποιείται ο φίλος σου στα αποστράπτοντα σαλόνια του και εσύ να του κάνεις "πατσιαβέλες"!... Μια χαρά χαρακτηρίζει αυτούς τους αχρείους ο λαός λέγοντας (με το συμμάθιο), "**έφαγε την κότα κι έχρεσε στην πόρτα**"!!!

Μάλλον θύμα της παιδείας μας είναι και η "ευγενική κυρία" η οποία με

Βλέπω, ακούω, σχολιάζω

μάλωσε το περασμένο καλοκαίρι στο χωριό, επειδή είχα την "αναίδεια" να πω στον δρχονο γιο της ότι το χαρτί περιτυλίγματος της τυρόπιτας δεν το ρίχνουν στη σχάρα της βρύσης, αλλά στον κάδο απορριμμάτων που ήταν δίπλα του. "**Άσε μας καμμένε...**", είπε η μαμά του και θυμωμένη συνέχισε: "**Με το μη και μη τά 'χουμε στην Αθήνα και εδώ στο χωριό το ίδιο θα κάνουμε**"; Και επειδή μου ήταν άγνωστη, προφανώς διερχόμενη, κούνησα το κεφάλι μου και, πριν απομακρυνθώ, της είπα: "**Με συγχαρείτε, κυρία μου, που δεν κατάλαβα ότι εκπαιδεύετε το παιδί σας να ανέχεται τη βρωμιά**"!... Δεν ξέρω, βέβαια, αν κατάλαβε τι εννοούσα...

Όπως δεν ξέρω αν με την παράκληση: "**Διατηρείτε την πόλη καθαρή**" ή με την απειλή: "**Ο ρυπαίνων πληρώνει**", που γράφουν οι αρμόδιοι στις πινακίδες, ευαισθητοποιούνται ή τρομάζουν, αντίστοιχα, οι κακομαθημένοι. Το βέβαιο είναι ότι η φύση ποτέ δεν θα εισπράξει τίποτε. Πάντα χαμένη θα 'ναι... Χώρα που η απειλή θυμίζει εκείνο το: "**σε σκοτώνω και σε πληρώνω**" των νεόπλουτων "ψευτοπαλιγκαράδων" και μερικών νεαρών "καμικάζι" της ασφάλτου, που εποχούμενοι των πολυτελών αυτοκινήτων των βαθύπλουτων γονιών τους ή κάνοντας "σουζες" με τις μεγάλους κυβισμού μοτοσυκλέτες τους, τρέχουν, κορνάρουν και εξοργιστικά ηχορραπίζουν, αδιαφορώντας για τα πρόσημα της Τροχίας και προπατόντας για τη ζωή των άλλων!... Μια προειδοποίηση της μορφής: "**ο ρυπαίνων φυλακίζεται, χωρίς να μπορεί να εξαγοράσει την ποινή του**", ίσως να είχε καλύτερα αποτελέσματα, εάν βέβαια η απειλή για την ποινή δεν έμενε, σαν σκιάχτρο, κρεμασμένη στις ταμπέλες των δρόμων.

Το περασμένο καλοκαίρι μεγάλο τμήμα της χώρας μας έγινε παρανάλωμα του πυρός!... Οι τεράστιες πληγές που άφρσαν εκείνες οι πυρκαγιές, είναι ακόμη ανοιχτές και θα αρνήσουν να επουλωθούν. Άραγε, αυτό το πάθημα θα μας γίνει μάθημα, ώστε από εδώ και πέρα να θεωρούμε την προστασία των δασών και γενικά του περιβάλλοντος ύψιστο καθήκον μας έναντι του εαυτού μας και των παιδιών μας; Πριν μερικά χρόνια είχε ακουστεί ότι ήταν στα "σκαριά" η ίδρυση **Κρατικού Πυροσβεστικού Σταθμού** στο Δήμο μας. Μήπως είναι καιρός να αναμοχλευτεί το θέμα; Τα ωραία δάση μας, παρθένα όπως είναι, πάνουν εύκολα φωτιά από τυχαίο γεγονός ή εγκληματική ενέργεια. Πόση θυσία, λοιπόν, πρέπει να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα προστασίας των δασών μας πριν μας πιάσει το καλοκαίρι. Ίσως πρέπει να εξεταστεί και η δυνατότητα συγκρότησης ομάδων εθελοντών δασοφυλάκων, με

πρωτόβουλή του Δήμου και των τοπικών Συλλόγων, για την επί 24ώρου βάσεως επιτήρηση των πλέον επικίνδυνων προς ανάφλεξη σημείων της περιοχής του Δήμου μας.

Φέτος, καταμεστή του Φλεβάρη, είδαμε και εμάς "οι πρωτεύουσάνοι" μερικές άσπρες μέρες! Όλη η Αθήνα ήταν καλυμμένη με κάτασπρα πέπλο χιονιού, πάχους δέκα, είκοσι ή και περισσότερων εκατοστών! Όμως, δεν μπορούσαμε να απολαύσουμε τη ομορφιά του. Ήμουν ανηθικά προκατειλημμένοι και πανικοβλημένοι από τα ηττοπαθή "έκτακτα πολεμικά ανακοινωθέντα" των διάφορων ΜΜΕ. Ακούγοντάς τα, σ' έπανε πανικός και νόμιζες πως έρχεται η συντέλεια, "η κοσμοκαλασσία"!... Και σαν να μην μας έφτανε αυτός ο οδικολιγνότης πανικός, μερικοί ήθελαν να μας ενοηθούν και τον παραλογισμό. Άκουσα κάποιους να απαντούν το Δήμαρχο τους λέγοντας: "**Τόσο παγερά αδιάφορος που είναι ο Δήμαρχός μας, πώς να μην παγώσει ο Δήμος μας**"; Δεν είχε φροντίσει ο Δήμαρχος να ξεχιονίσει το πεζοδρόμιο και τη βεράντα τους!!! Ε... είναι στα καλά τους;

Εκείνη που σίγουρα δεν είναι στα καλά της, είναι η εκπαιδευτική των υποψηφίων οδηγών αυτοκινήτων. **Ούτε μια ώρα δεν διαδίδουν οι εκπαιδευτές τους να τους μάθουν πώς μπαίνουν οι αντισυμβατικές αλυσίδες στις ρόδες του αυτοκινήτου!**...

Αλλά και άλλα "πολλά πράγματα είχε για τη γούλα μας" ο φετινός λιγότερο κουτσός Φλεβάρης. Πρόλαβε και τ' άκανε όλα! Εκτός από τα χιόνια, τις παγωνιές και τους μανιασμένους αέρηδες που έφερε και στην Πρωτεύουσα, μας ανάγκασε να χορεύουμε για πολλές μέρες σε χορό εντάσεως πολλών Ρίχτερ και ρυθμό καλαματιανού, αφού ο Εγκέλαδος έσπρησε το χοροστάσι του γύρω από στη θαλάσσια περιοχή ανοιχτά της Καλαμάτας. Και σαν να μην έφταναν αυτά, μας έκρυψε τελείως και το φεγγάρι κατά τις πρωινές ώρες της 21ης μέρας του. Και ενώ η Σελήνη "εκρύβη", ο παράλυτος πέτυχε "στα τυφλά" και κομμάτισε τον τεχνικό δορυφόρο επάνω από τα κεφάλια μας! Λέτε να μας πέσει κατακέφαλα κάνα κομμάτι του;

Μέσα σε μια τέτοια "παράκρουση" της Φύσης και των ανθρώπων, δεν ήταν αναπάντεχος ο σεληνιασμός κάποιων μικροεργαλίων γειτόνων μας, που έχοντας (όπως λέει ο ποιητής Γ. Δροσίνης) "**του κισού το πλάνο ψηλά και σε ξένα ανα-**

σπλήματα δεμένο...", λιγουρεύονται και ονειρεύονται ατυμμή από τη δική μας πίτα που επί χιλιετίες έφτιαχναν με σφία, ιδρώτα και αίμα οι πρόγονοί μας, όταν οι δικοί τους δεν ήξεραν πού βρίσκονταν!... Σταματώ εδώ για να μη γράψω και την παροιμία για το τι βρίσκουμε στο αλάτι όταν μαγαρίζουμε τη θάλασσα...

Θας εκμυστηρευτώ και τούτο: Στενοχωριέμαι όταν εμείς οι Έλληνες μαλώνουμε για διάφορα μικρά ή μεγάλα θέματα, έστω κι αν μερικές φορές ρίχνω και εγώ λάδι στη φωτιά. Όταν όμως καυγαδίζουμε για το ποιος είναι περισσότερο Έλληνας, εμαμώνω και τριβώ τα χέρια μου από χαρά! Αισθάνομαι σαν, όλοι οι Έλληνες μαζί, να αποτελούμε μια γροθιά!

Οπως μαθαίνουμε, ξεκίνησε η κατασκευή της **Ιόνιας Οδού**. Επιτέλους! Φαίνεται πως ο σύγχρονος Θεσέας άρχισε να ξεπαστρεύει τους ταρινούς αιμοχαρείς "Σίνες και Προκρούστες" που χρόνια τώρα κατασπαράζουν τους ανθρώπους μας κατά τα ταξίδια τους από και προς την Αθήνα!...

Με την ευκαιρία, επικαιροποιούμε και προβάλλουμε και από εδώ το γενικό αίτημα των κατοίκων των Δυτ. Τζουμέρκων και των φορέων τους, για την κατασκευή στη Γραμμένη, ή όπου αλλού είναι τεχνικά εφικτό, κόμβου εισόδου και εξόδου την Ιόνια Οδό, που να εξυπηρετεί και τα πολυάριθμα χωριά μας. Ας φροντίσουν έγκαιρα και συντονισμένα Βουλευτές, Νομάρχες, Δήμαρχοι και Σύλλογοι. Το δυσπρόσιτο της περιοχής μας μπορεί και πρέπει να αποτελέσει παρελθόν. Άλλωστε, το Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων που βρίσκεται στα σκαριά, πρέπει να είναι ευκόλως προσπελάσιμο από όλες τις πλευρές του.

Οκαινούργιος και λαβυρινθώδης κόσμος του διαδικτύου (INTERNET) είναι μεγάλη ευλογία, αλλά και βαριά κατάρα μαζί. Εξαρτάται από το πώς περπατούν τα ανώριμα παιδιά μας στους πολυδαίδαλους δρόμους αυτού του ανεξερεύνητου κόσμου. Παλαιά, πριν οι νέοι φύγουν από το χωριό τους, άκουγαν με προσοχή τους γονείς τους να τους ορμηγνύνουν για το πώς να αποφεύγουν τους κινδύνους και τις κακοτοπιές που υπήρχαν στις μεγάλες πόλεις. Τότε, κάτι ήξεραν ή είχαν ακουστά και τα γερνόνια μας, για τις παγίδες που έκρυβαν οι δρόμοι των πόλεων. Σήμερα, ελάχιστοι γονείς είναι σε θέση ακόμη και να υποψιαστούν την καθημερινή, μέσω INTERNET και Κινητών Τηλεφώνων, περιπλάνηση των παιδιών τους στους πολυδιασταυρούμενους, άγνωστους και μυστηριώδεις δρόμους των "απεραντουπόλεων" της Πληροφορικής, που είναι γεμάτοι

από σοφία και γνώσεις, αλλά και από επικίνδυνες πλανεύτρες και ξελογιάστρες σερήνες!... Αν όλοι μας δεν ενημερωθούμε σωστά για το πώς μπορούμε να προστατεύουμε τα παιδιά μας από τις "τετραπέρατες" παγίδες καταστροφής, ανάμεσα από τις οποίες αυτά περνούν και συνεπαρμένα πληγούν προς τον μαγικό και απέραντο ωκεανό του διαδικτύου, είναι πολύ πιθανόν να βρεθούμε μπροστά σε πρωτόγνωρα "ψυχικά ναυάγια" και να ψάχνουμε για νέου τύπου ναυαγιστές και απαγκιστρωτές των παιδιών μας από τις νεοφωφές "κακές συναναστροφές" και τις θανάσιμες εξαρτήσεις!...

Δεν σας κρύβω ότι, εδώ και αρκετό καιρό, νιώθω σαν να κουβαλάω λάσπη στον "Πύργο της Βαβέλ". Δεν καταλαβαίνω γρήγορα όσα ακούω όταν βρίσκομαι σε συντροφιά νέων. Η εφηβική αργκό, εμπλουτισμένη και με τους ακαταλόγιστους όρους που χρησιμοποιούν οι "κομπιουτεράδες" (κυβερνοχώρος, πολυμέσα, μακροεντολή, συμπίεση, προγράμματα, μπάιτ, σόντιν, μόντεμ, κένσορας, ποντίκι (!) και εκατοντάδες άλλες), με κάνει να νιώθω πως βρίσκομαι σε κάποιο χωριό της Κίνας!

Υστερα από την επιστολή του κ. Γεωργίου Χρ. Πολύζου, αέ/κού ε.α. (δημοσιεύεται σε άλλη σελίδα), αποδέχομαι τις διορθώσεις σου σε ό, τι με φερόντων και αφαιρώ από τη λέξη φίλος το εισαγωγικό, στα οποία την είχα βάλει στο προηγούμενο φύλλο, ώστε η φίλιά μας, εάν θέλει, να μπορεί από δω και πέρα να αναπνέει ελεύθερα. Γνωρίζει άλλωστε ο κ. Πολύζος ότι "δεν ξινώ τα νύχια ούτε γίνονται αδιαμετρήτα "καρπαζοεισπρακτορας". Ξέρει ότι γίναμε ήδη μεγάλα "παιδιά"!

Ολο και πιο πυκνές γίνονται οι κλοπές στην περιοχή του Δήμου μας. Άρχισαν με την απόπειρα ληστείας στις 17-9-2005 στον οικισμό "Δάφνη" Αγνάντων και αθημερόν, όπως μάθαμε, έκλεψαν κάνα δυο νοικοκυριά παραράχθων οικισμών του Δήμου μας. Την 16-11-2007 έκαναν την κλοπή-ληστευσία στην Αγία Αικατερίνη Καταρράκτη και την 3-3-2008, μέρα μεσημέρι, επιπλήσαν στη Δάφνη με λεία, αυτή τη φορά, καμιά πεντακοσριά Ευρώ. Σημειώσαμε ότι οι τέσσερις άνθρωποι που ήταν γύρω στα 15 μέτρα από το σπίτι, δεν πήραν ειδοίση. Φαίνεται πως ο κλέφτης είχε μετρήσει πόσο ήταν μέσα και όταν βγήκαν όλοι, μπουκάρε. Σίγουρα είχε τσεκάρει ότι τα διπλανά τρία σπίτια ήταν ακατοίκητα. Αλλιώς δεν θα ρισκάρει. Ποιος ξέρει και πόσες άλλες κλοπές δεν πληροφρηθήκαμε... Λοιπόν, το που σας! Ούτε στο κοτέτσι για αγιά μην πάτε, αν δεν κλειδώσετε καλά την πόρτα σας. Αφού η Αστυνομία είναι λειψή και πέφτει ξέμακρα, πρέπει εμείς να εμποδίζουμε τα κλεφτρόνια να κάνουν γλέντι!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟ ΠΕΧΩΔΕ ΚΥΡΙΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ για την έδρα του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων

Η Γεν. Συνέλευση των μελών της Αδελφότητας Αγναντιτών της Αθήνας, με αφορμή την πληροφορία ότι ο Φορέας Διοίκησης και Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων θα εδρεύει εκτός της περιοχής των Τζουμέρκων, εξουσιοδότησε την 3-2-2008 το Δ. Σ. της Αδελφότητας να αποστείλει αυθημερόν στον συμπατριώτη μας Υφυπουργό ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ κ. Σταύρο Καλογιάννη την παρακάτω επιστολή:

Αξιότιμε Κύριε Υφυπουργέ, Διερμηνεύοντας και τα αισθήματα των τριακλίων και πλέον Αγναντιτών της Αθήνας, σας συχαίρουμε, σας ευχαριστούμε και σας ευγνωμονούμε για την σύλληψη και προώθηση του σχεδίου βιώσιμης ανάπτυξης της μέχρι τώρα ξεχασμένης, αλλά ζωντανής ακόμα περιοχής των Τζουμέρκων, μέσω του θεσμοθετούμενου ήδη "Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων".

Το δικό σας θεοπνευμένο όραμα που εξέφραζε και εκφράζει τη συστατική των πόθων και των προσδοκιών όλων των Τζουμερκιωτών για τη διατήρηση, ανάπτυξη και προβολή του απαρτιμένου φυσικού κάλλους και του αξιόλογου πολιτισμού της περιοχής των Τζουμέρκων γίνεται ήδη πραγματικότητα, χάρη στη δική σας φροντίδα και σφραγίδα και δίνει το δικαίωμα σε όλους τους Τζουμερκιώτες, και θα το δώσει και στους αγέννητους, να υπερφανεύνονται για τον τόπο τους και για τα ελκυστικά τέκνα του, όπως εσείς, που τον ευεργέτησαν και τον ευεργετούν.

Επειδή πιστεύουμε ότι ένα τόσο μεγαλόπνοο έργο πρέπει να είναι εξ αρχής απαλλοτριωμένο από κάθε στοιχείο δύναμης να επηρεάσει αρνητικά την εύρυθμη και αποδοτική λειτουργία και αποστολή του, θέτουμε υπό την κρίση σας τη γνώμη, ότι η έδρα του Φορέα Διοίκησης και Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων πρέπει να βρί-

σκεται μέσα στον φυσικό και κοινωνικό χώρο, τον οποίο καλείται να υπηρετήσει.

Η καθημερινή και άμεση επαφή και τριβή των στελεχών του Φορέα με το αντικείμενο, με τις ανάγκες και τα προβλήματα της περιοχής, σε συνδυασμό και με τη γνώση και κατανόηση του "τρόπου σκέψης" των ανθρώπων της περιοχής, θα κάνουν τη Διοίκηση του πιο συνεργάσιμη και πιο αποδοτική, καθόσον με την επίσημη παρουσία της, απ' ενός θα υπογραμμίζεται το ενδιαφέρον του κράτους για την περιοχή και απ' ετέρου θα καλλιεργείται και θα ενισχύεται η απαραίτητη για την επιτυχία του Προγράμματος περιβαλλοντική συνείδηση και ευαισθησία των κατοίκων της.

Με βάση τις ανωτέρω σκέψεις, παρακαλούμε να εξαντλήσετε κάθε δυνατότητα για την εγκατάσταση της έδρας του εν λόγω Φορέα εντός της περιοχής του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων. Οι προϋποθέσεις υπάρχουν σε αρκετούς βιώσιμους οικισμούς της περιοχής, οι οποίοι, χωρίς να απέχουν από το Γεωγραφικό "κέντρο βάρος" της, εξασφαλίζουν καλές συνθήκες στέγασης και επικοινωνίας.

Με ιδιαίτερη τιμή
ΓΙΑ ΤΟ Δ. Σ. ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ
ΑΓΝΑΝΤΙΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
Η ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΛΟΥΡΟΥ

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΙΤΑΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 2008

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

εργασιών της Γεν. Συνέλευσης έγινε η κοπή της Βασιλόπιτας. Ο Πρόεδρος της Αδελφότητας παρακάλεσε τους χωριανούς μας κ. κ. Ιωάννη Φλωδα και Χρ. Αρ. Παπακίτσο (αρχαιότερο Μέλος και αρχαιότερο Πρόεδρο της Αδελφότητας, αντίστοιχα) να κόψουν από κοινού την πίτα. Ο κ. Χρ. Παπακίτσος μεταξύ άλλων, είπε: "Το καλωσόρισμα του 2008 που γίνεται σήμερα εδώ στα Γραφεία μας με το κόψιμο της Πίτας, έχει ιδιαίτερη ιστορική σημασία για την Αδελφότητά μας. Μπαίνει κι αυτή φέτος στο ογδοηκοστό έτος της επίσημης λειτουργίας της. Η προσφορά της σ' αυτά τα πολύ δύσκολα χρόνια ήταν ανεκτίμητη. Προσωπικά νιώθω περήφανος γιατί, στα μέσα ακριβώς της διαδρομής της, πήρα τη σκυτάλη από ελκυστικούς χωριανούς μας, περπάτησα μ' αυτή πολλά χρόνια και την παρέδωκα στους νεώτερους, που συνεχίζουν να την περπατούν. Γνώρισα από κοντά αρκετούς από τους θαυμαστούς και γεμάτους Αγναντα γιρυστές της, πολλούς από τους συνεχιστές τους και όλους που διοίκησαν την Αδελφότητα

κατά την τελευταία 50ετία. Σε όλους αυτούς, σε όλα τα μέλη των μέχρι τώρα Δ. Σ., αφιερώνω το κομμάτι που κόβω, ευχόμενος μνήμη αιώνια για όσους "έφυγαν" και μακροχρόνια για όσους ζουν".

Το "φλουρί" έπεσε στον χωριανό μας κ. Ανδρέα Σπ. Χαλκιά (μακρινός συγγενής) του πρώτου Προέδρου της Αδελφότητας αείμνηστου Δημ. Γ. Χαλκιά. Του ευχόμεστε να είναι πάντα τυχερός και να συνεχίζει την προσφορά της οικογένειάς του στην Αδελφότητα.

Θα ήταν παράλειψή μας αν δεν εκφράζαμε και από εδώ τις άπειρες ευχαριστίες μας στον χωριανό μας κ. Τάκη (Χρήστο) Στεφ. Τσαντή, για την προσφορά άφθονου, εξαιρετικής ποιότητας και πολύ ευφραντικού τσίπουρου δικής του παραγωγής. Πίνοντας το στην υγεία του, ζήτησε μέσα μας το Αγναντικό χούι και οδήγησε μερικούς από εμάς σε διπλανή ταβέρνα για τα περαιτέρω.

Ευχόμαστε σε όλους, και σ' αυτούς που ήταν παρόντες και σε εκείνους που για διάφορους λόγους απουσίασαν, καλή και ευτυχισμένη χρονιά και χρόνια πολλά και καλά.

ΦΡΑΓΜΑ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΦΝΩΤΗΣ: ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΤΕΛΟΣ!

Το Συμβούλιο της Επικρατείας με την 3858/2007 απόφαση του έδωσε οριστικό και αίσιο τέλος στους αγώνες και στις αγωνίες των κατοίκων της περιοχής μας.

Οι επί μια δεκαετία δίκαιοι και επίμονοι αγώνες των Τζουμερκιωτών για τη μεταίωση της κατασκευής του μεγάλου Υδροηλεκτρικού Έργου (φράγματος) στη θέση Άγιος Νικόλαος Δαφνώτης, επιτέλους δικαιώθηκαν. Με την ίδια απόφαση μεταίωγεται και η κατασκευή μικρότερου φράγματος στον παραπόταμο του Αράχθου, τον Καλαρρύτικο. Η Ελληνική Δικαιοσύνη έκανε το χρέος της και έτσι τα Τζουμέρκα γλίτωσαν από τις δυσμενείς περιβαλλοντικές επιπτώσεις. Οι κλιματολογικές συνθήκες της περιοχής θα αλλάζαν ριζικά, καθώς η υγρασία θα μας περνούσε, η ομίχλη θα σκέπαζε τα απείρου κάλλους τοπία μας και θα μας έκβεε κυριολεκτικά την ανάσα. Μνη της της φύσεως και του πολιτισμού μας θα αχρηστεύονταν ή θα αφανίζονταν. Δικαιούμαστε όλοι να πανηγυρίζουμε, με πρώτους - πρώτους τους φορείς που είχαν την πρωτοβουλία των κινητοποιήσεων, όπως ο Σύλλογος Προστασίας Αράχθου και η Ομοσπονδία των Τζουμερκιωτικών Αδελφότητων.

Σημαντική, επίσης, ήταν και η συμβολή των Φορέων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης (των Νομαρχιακών Συμβουλίων Άρτας και Ιωαννίνων και των Δήμων της Περιοχής), των Επιστημονικών Συλλόγων και ειδικών επιστημόνων, του τοπικού τύπου, των εφημερίδων των Αδελφωτικών και των τοπικών Συλλόγων, μεταξύ των οποίων ξεχωρίζουμε

την Αδελφότητα Αγναντιτών Ιωαννίνων και τον Πολιτιστικό Σύλλογο Φράστων Αγναντιτών "ο Αραχθός", που συνεπύραξαν την προσφυγή στο Σ. τ. Ε.

Έστω και αν θεωρηθεί ότι "εulογούμε τα γένια μας", σημειώνουμε εδώ και την ενεργό συμμετοχή της Αδελφότητας Αγναντιτών της Αθήνας στον κοινό αγώνα των Τζουμερκιωτών. Με την παρουσία και τις παρεμβάσεις της σε όλες τις σχετικές ημερίδες, συνδιασκέψεις και αγωνιστικές εκδηλώσεις των φορέων, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από το 2002 μέχρι και την πάνδημη εκδήλωση διαμαρτυρίας της 13-8-2006 στη γέφυρα Πάλας, αλλά και με τις δημοσιεύσεις στην Εφημερίδα της "Αγναντα Άρτας" (βλ. φύλλα 150 και 153), στήριξε τους κοινούς αγώνες των Τζουμερκιωτών που είχαν ως μοναδικό τους στόχο να αποτρέψουν την περαιτέρω "λιμνοποίηση" του Αράχθου με την κατασκευή και άλλων φραγμάτων.

Και το **δίδαγμα**: Στην εποχή μας που τα οικονομικά συμφέροντα γίνονται όλο και πιο ισχυρά, δεν βρίσκεις εύκολα το δίκιο σου αν δεν το διεκδικήσεις ομαδικά, ανυποχώρητα, μεθοδικά και με επιχειρήματα επιστημονικά τεκμηριωμένα, ώστε να ενισχυθούν και τα ερείσματα εκείνων που είναι ταμείο να σου το αποδώσουν.

Ετσι ενθάρρυναν οι ανωτέρω Φορείς, κυρίως εκείνοι της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, που με ελάχιστη οικονομική μέσα πρωτοσύνη, αγωνίστηκαν και κέρδισαν τον δύσκολο, αλλά δίκαιο αγώνα. Μπράβο τους! **Το Δ.Σ.**

Η ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ Ι.Α.Ε.Τ. ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εξαιρετική επιτυχία σημείωσε η ετήσια συνέλευση των μελών του Τμήματος Αττικής της Ιστορικής και Λαογραφικής Εταιρείας Τζουμέρκων, που πραγματοποιήθηκε στις 2 Μαρτίου 2008 σε αίθουσα της Πανεπιστημιακής Συνομοσπονδίας Ελλάδος.

Η ενημέρωση των μελών από τον Πρόεδρο της ΙΑΕΤ κ. **Κ. Μαργώνη** και τον Γ.Γ. κ. **Ευά. Τζούκα** για την πορεία, τη δράση και την προοπτική της Εταιρείας ήταν πολύπλευρη και εμπνευσμένη και αποκάλυπτε τη θέληση και την επιμονή των ιδίων και των όλων των μελών του Δ. Σ να αναδείξουν την ΙΑΕΤ σε πρότυπο πνευματικό εργαστήριο διάσωσης και προβολής της πλούσιας πολιτιστικής κληρονομιάς της περιοχής μας. Προσθέτοντας και τον δικό τους ενθουσιασμό σε εκείνον των προκατόχων τους και εργαζόμενοι μεθοδικά, επιτυγχάνουν να ευαισθητοποιούν όλο και περισσότερους Τζουμερκιώτες σε θέματα της τοπικής πολιτιστικής μας κληρονομιάς και να κεντρίζουν το ενδιαφέρον για τον πολιτισμό της περιοχής μας πολλών φορέων της ελληνικής επιστημονικής κοινότητας και πολλών πνευματικών ανθρώπων και ειδικών ερευνητών. Προπάντων καταφέρνουν να ευαισθητοποιούν όλο και περισσότερους Τζουμερκιώτες επάνω σε θέματα τοπικού μας πολιτισμού, δημιουργώντας σιγά-σιγά στους συμπατριώτες μας ενιαία Τζουμερκιώτικη συνείδηση και αντίληψη.

Δείγμα της απήχησης που έχει αυτή η προσπάθεια αποτελούν τόσο οι ομιλίες προς τη Συνέλευση του Προέδρου της Πανεπιστημιακής Συνομοσπονδίας Ελλάδος κ. Κώστα Αλεξίου και του Προέδρου της Ομοσπονδίας Τζουμερκιωτών κ. Χρ. Λαναρά που διαβεβαίωσαν ότι η Συνομο-

σπονδία των Ηπειρωτών και η Ομοσπονδία των Τζουμερκιωτών στηρίζουν τις προσπάθειες της Εταιρείας και προσβλέπουν στο έργο της, όσο και οι τοποθετήσεις-προτάσεις πολλών προέδρων Αδελφότητων και μελών της Εταιρείας. Η συμμετοχή των Αγναντιτών ήταν, όπως πάντα, πολύ έντονη.

Στη συζήτηση πήραν μέρος και διατύπωσαν ενδιαφερόντες απόψεις και προτάσεις οι συμπατριώτες μας: Ναν. Κατσούλης, Βασ. Μαλισόβας, Σωκρ. Ταστούλης, Γιώτα Φίλου, Χρ. Χριστοδούλου, Στ. Στασινός, Αγγ. Ζολώτα, Π. Σκουτέλας, Χαρ. Ζάχος, Χρ. Αναγνώστου, Θ. Ζολώτας και Δημ. Τριάντος (λογοτέχνης-ποιητής από την Πλατανούσα που πρόσφερε στην ΙΑΕΤ το ποσό των 2000 ευρώ και καταγράφεται ως ο πρώτος χορηγός της). Σημειώνουμε ιδιαίτερα τη συμμετοχή των έγκριτων δημοσιογράφων και εκλεκτών φίλων της Εταιρείας μας κ. κ. Λευτέρη Τζόκα, Σωκρ. Βασιλείου, Μπάμπη Αρτινού και Βασ. Μαλισόβα, οι οποίοι, μαζί και με μερικούς άλλους που δεν μπόρεσαν να παραστούν, προβάλλουν σε κάθε ευκαιρία τους σκοπούς και το έργο της ΙΑΕΤ.

Η συζήτηση ήταν άκρως εποικοδομητική. Τον τόνο έδωσαν οι εισηγήσεις του Προέδρου και του Γεν. Γραμματέα της ΙΑΕΤ, αλλά και η παρέμβαση του δικού μας, του Χρ. **Παπακίτσου** (ιδρυτικού μέλους της Εταιρείας και πρώην Αντιπροέδρου) που τους διαδέχτηκε στο βήμα. Αφού ευχαρίστησε το Προεδρείο για την εμπνευσμένη ενημέρωση και εξέριε το έργο του, είπε μεταξύ άλλων και τα εξής:

"Το άφθονο ιστορικό και λαογραφικό υλικό που είναι

καταγεγραμμένο σε βιβλία συμπατριωτών μας ή σε περιοδικά και Εφημερίδες, είναι καιρός να αρχίσουν να ερευνηθούν, να ξεδιαλύνονται, να συσχετίζονται, να ερμηνεύονται και να πιστοποιούνται τοπικά και, όσο γίνεται, να οριοθετείται χρονικά. Οι Επιτροπές Ιστορίας και Λαογραφίας και οι υποεπιτροπές τους, πρέπει να αρχίσουν να λειτουργούν προς αυτήν την κατεύθυνση. Η Εταιρεία μας είναι ήδη επαρκώς στελεχωμένη από επιστημονικές δυνάμεις των γνωστικών αντικειμένων, που έχουν συνάφεια με το έργο αυτό και μπορεί να ενισχυθεί και με άλλους.

Το μόνο πρόβλημα που μας πέφτει δύσκολο είναι η εξεύρεση πόρων για τη χρηματοδότηση των ερευνητικών προγραμμάτων της Εταιρείας. Τολμώ να ρίξω μερικές προτάσεις και σκόρπες σκέψεις-ιδέες, που ίσως οδηγήσουν σε κάποιες πηγές χρηματοδότησης. Σαν τέτοιες θεωρώ: α) Την ένταξη της Εταιρείας στις "Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις", οι οποίες ενισχύονται στο έργο τους από πολλές πηγές. Νομίζω πως έχει τη προϋπόθεση. β) Την εξεύρεση μεγάλων χορηγών (Τραπεζών, Οργανισμών κτλ) που ενδιαφέρονται για την Έρευνα. γ) Τη σύνδεση με Ινστιτούτα Έρευνας και κυρίως με το Πανεπιστήμιο, για την ανάθεση διδακτορικών διατριβών με αντικείμενο την Ιστορία και τη Λαογραφία των Τζουμέρκων. Πολλοί νέοι επιστήμονες Τζουμερκιώτες θα θελήσουν να παντρευτούν την αγάπη για τον τόπο μας με το μεράκι για την επιστήμη τους. δ) Τη χρηματοδότηση των ερευνητικών προγραμμάτων της Εταιρείας μας απευθείας από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Όλοι μας ως αρχίζουμε να ψάχνουμε".

ΠΝΟΗ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΑΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΤΖΟΥΜΕΡΚΩΝ!

**Εκκωφαντική παραφωνία αποτελεί η εκτός περιοχής
έδρα του Φορέα Διαχείρισής του**

Επιτέλους, κάτι πάει ν' αλλάξει στον τόπο μας, στην περιοχή μας. Το Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων γίνεται πραγματικότητα. Το σχετικό Προεδρικό Διάταγμα βρίσκεται στο στάδιο της ολοκλήρωσής του. Αφού καταρτίστηκε και υπογράφηκε από τον συμπατριώτη μας Υφυπουργό Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημ. Έργων κ. Σταύρο Καλογιάννη, που χρόνια το οραματιζόταν, διαβιβάστηκε στους συναρμόδιους Υπουργούς για να το συνοπογραφήσουν. Στη συνέχεια, και αφού το Συμβούλιο της Επικρατείας προβεί την προβλεπόμενη νομική επεξεργασία, θα υποβληθεί στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας για την τελική υπογραφή, μετά την οποία θα σταλεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως για να δημοσιευθεί και να αρχίσει να ισχύει ως νόμος του Κράτους.

Το Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων περιλαμβάνει **τέσσερις ζώνες**: Η **πρώτη** αναφέρεται στην προστασία της φύσης (ποταμοί, χαράδρες, ορεινές εξάρσεις κ.τ.λ.). Η **δεύτερη** στη διατήρηση, προστασία και ανάπτυξη των οικοτόπων και των τοπίων, καθώς και της εκεί χλωρίδας και πανίδας. Η **τρίτη** στην προστασία, ανάδειξη και ορθολογική ανάπτυξη των οικισμών που υπάρχουν στην περιοχή. Η **τέταρτη** στην προστασία και ανάπτυξη και των περιοχών που περιβάλλουν περιφερειακά το Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων.

Η τρίτη ζώνη που παρουσιάζει κυρίως οικιστικό ενδιαφέρον περιλαμβάνει:

Από το Νομό Άρτας τους Δήμους: Αγνάντων και Αθαμανίας και τις Κοινότητες Μελισσοσυργών και Θεοδωριάνων. Από το Νομό Ιωαννίνων τους Δήμους: Πραμάντων, Δυτ. Τζουμέρκων, Μετόβου, Κατσανοχωριών και τις Κοινότητες Μασσοκίου, Καλαρρυτών, Συρράκου και Βαθυπέδου, καθώς και τμήματα των Δήμων Εγνατίας και Παμβώτιδας. Από το Νομό Τρικάλων το Δήμο Αιθίων και τις Κοινότητες Ασπροποτάμου και Νεράιδας.

Όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς φιλοδοξούν να καταστήσουν το Εθνικό Πάρκο

Τζουμέρκων υποδειγματικό κέντρο βιώσιμης ανάπτυξης των ορεινών όγκων της χώρας μας και οδηγό- "πilotο"- για την ανάπτυξή τους.

Φαίνεται πως, επιτέλους, έρχεται η ώρα που η περιοχή των Τζουμέρκων θα βγει από τον μέχρι τώρα παραγκωνισμό και την απομόνωση και θα αποκτήσει τις προϋποθέσεις και τις δυνατότητες να δείξει και προς τα έξω το αξιόπραστο φυσικό της κάλλος, την πολυποίκιλη χλωρίδα και πανίδα που την αξιόλογη ιστορική και πολιτιστική της κληρονομιά, αρκεί βέβαια όλοι εμείς να σεβαστούμε τους εαυτούς μας και τον τόπο μας και να κατανοήσουμε και να αξιοποιήσουμε πλήρως τη χρυσή ευκαιρία που μας δίδεται.

Και θα αξιοποιήσουμε αυτή την τελευταία ευκαιρία, αν αποφασίσουμε όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά και υπεύθυνα να συμμορφωθούμε πλήρως προς τους κανόνες που θα διέπουν τη λειτουργία του Εθνικού Πάρκου, μέσα στο οποίο δεν είναι νοητές οποιεσδήποτε αυθαίρετες παρεμβάσεις και παράνομες ενέργειες. Πρέπει να κατανοήσουμε όλοι μας ότι το γενικότερο συμφέρον, το καλό του τόπου μας και των παιδιών μας είναι ασυγκρίτως ανώτερο από την πρόσκαιρη, την κοντόφθαλμη ατομική ωφέλεια που νομίζουμε ότι θα έχουμε, αν κάνουμε οσοδήποτε μικρές παρανομίες και μικρά ή μεγαλύτερα περιβαλλοντικά εγκλήματα. Πρέπει να μας γίνει συνείδηση ότι τα επίχειρα των όποιων δικών μας εγκλημάτων εις βάρος του περιβάλλοντος και αν ακόμη δεν τα πληρώσουμε ακριβώς εμείς οι ίδιοι, είναι βέβαιο ότι θα τα πληρώσουν με αργό θάνατο, με την ίδια τους τη ζωή, οι γενιές που μας ακολουθούν, τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας.

Όμως, ένα τόσο μεγάλο και σωτήριο πρόγραμμα ανάπτυξης μιας οποιασδήποτε απομακρυσμένης ορεινής περιοχής πρέπει να στηρίζεται σε βάσεις γερές και από όλους αποδεκτές και να δείχνει ότι έλαβε υπόψη του στην αγωνία των τοπικών κοινωνιών (Δήμων και Κοινοτήτων), αλλά και

των Φορέων των απόδημων που έχουν ως σημείο αναφοράς τους την περιοχή. Προπάντως πρέπει σημειολογικά να δείχνει ότι το κράτος εκτιμά τον τόπο και εμπιστεύεται τις τοπικές κοινωνίες να φιλοξενηθούν και να στελεχώσουν τον Φορέα

Διοίκησης και Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου που αφορά πρωτίστως τις ίδιες. Κανένας άσχετος με την περιοχή και μακριά από αυτή δεν είναι δυνατόν να ενδιαφερθεί για την ανάπτυξη της με τόσο ενδιαφέρον, όσο εκείνος που ζει σ' αυτή και νιώθει την ανάσα της και τους αναστεναγμούς της.

Η φημολογούμενη "εκτόπιση" της έδρας του παραπάνω Φορέα από το φυσικό και κοινωνικό του περιβάλλον, δηλαδή από τα Τζουμέρκα, αποτελεί εκκωφαντική παραφωνία στο όλο αρμονικό σύλλογο αποφάσεων και μέσων που προβλέπεται να θεσμοθετηθούν, **ώστε μέσω του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων να αρχίσει για πρώτη φορά να εφαρμόζεται, προγραμματιζόμενη και μεθοδικά, ένα μελετημένο σχέδιο ανάπτυξης της περιοχής προς στόχους συγκεκριμένους και προοπτικές ξεκάθαρες.**

Θέλονται και εμείς να βάλουμε ένα λιθαράκι που, όσο μικρό και αν είναι, θα βοηθήσει στο γερό θεμελιώμα του πελώριου αυτού έργου πνοής για τα Τζουμέρκα, παρακαλούμε κάθε αρμόδιο να ιδεί με αντικειμενικότητα και με προοπτική την πρότασή μας που είναι μία, αλλά θεμελιακή: **Η έδρα του Φορέα Διοίκησης και Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων να βρίσκεται μέσα στην περιοχή του Πάρκου, τις υποθέσεις του οποίου θα διαχειρίζεται και θα εποπτεύει.** Εκείνο το... "αλλού ο παπάς κι αλλού τα ράσα του", μας κάνει να αμφιβάλλουμε εάν "ο παπάς" θα είναι σε θέση να κάνει σωστά το καθήκον του, όσο καλή προαίρεση κι αν έχει.

Η καθημερινή και άμεση επαφή και τριβή των στελεχών του Φορέα με τις ανάγκες και τα προβλήματα της περιοχής, σε συνδυασμό και με τη γνώση και κατανόηση του "τρόπου σκέψης" των ανθρώπων της περιοχής μας, θα δημιουργήσει άριστες συνθήκες συνεργασίας του Φορέα με τις τοπικές κοινωνίες και, το κυριότερο, θα συντελέσει στην ενίσχυση της περιβαλλοντικής συνείδησης και ευαισθησίας των κατοίκων, που είναι το βασικότερο ψυχικό υπόστρωμα για την επιτυχία ενός τόσο σημαντικού εγχειρήματος, αποβλέποντος στην προστασία και την ανάδειξη του φυσικού περιβάλλοντος.

ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΤΖΟΥΜΕΡΚΙΩΤΩΝ

Το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας μας, που εκλέχτηκε τον περασμένο Δεκέμβριο, συγκροτήθηκε σε σώμα ως εξής:

Πρόεδρος: Χρήστος Λαναράς (Πλατανούσα)

Αντιπρόεδρος: Αντώνιος Κοντός (Δίστρατο)

Γεν. Γραμματέας: Ανδρέας Ζανιάς (Σκούπα)

Αναπλ. Γεν. Γραμμ: Βασίλειος Κώστας (Αγναντα)

Ταμίας: Ευφρ. Ντάλλα (Δίστρατο)

Αναπλ. Ταμίας: Γεώργιος Στάμος (Πράμαντα)

Έφ. Τύπου και Δημ. Σχέσεων: Δημ. Γκορόγιας (Μελισσοσυργή)

Μέλη: Πέτρος Γεωργίου (Ματσούκι), Χρήστος Γκατζόγιας (Δαφνωτή), Γεώργιος Μαστρογιάννης (Μελισσοσυργή), Δημ. Μιάλης (Πράμαντα)

Η Αδελφότητα και η Εφημερίδα μας, που ήταν και θα είναι κοντά στην Ομοσπονδία, θεωρώντας την ως τη συνισταμένη των επιδιώξεων όλων των Αδελφοτήτων και των Συλλόγων των Τζουμερκιωτών της Πρωτεύουσας, χαιρετίζουν το νέο Δ.Σ. και του εύχονται καλή επιτυχία στο έργο του.

Παπακίτσος Δημήτριος

...Το χωριό είχε ζωντανούς ανθρώπους.

Εργάτες και τεχνίτες λεβέντες, που για να θρέψουν τις οικογένειές τους και να σπουδάσουν τα παιδιά τους πήγαιναν με τα πόδια στο Καρπενήσι, καβαλικεύοντας τα βουνά. Από το βιβλίο του Χάρι Ζάχου και Χρήστου Τούμπουρο "Αγναντίτικα Ληχνίσματα" σελίδα 264. Ένα απ' αυτούς ήταν και ο Μήτσος Παπακίτσος από τα Στρανά.

Το τροχαίο

Πέρα από το δρόμο κάτω στη γη το παλικαρι είναι πεσμένο, χτύπησε με τη μηχανή και είναι ματωμένο.

Θέλει βοήθεια να ζητήσει μα δεν μπορεί να περπατήσει κανείς δεν είδε το παιδί όλη τη νύχτα έμεινε εκεί έρμος και μοναχός, και δίπλα ο χάροντας ορθός.

Μια λέξη, μια φωνή, μια κραυγή την είχε ανάγκη εκείνη τη στιγμή μες το πυκνό ρουμάνι, που ο χάροντας τον πόνο του σπαθι του πάει να κάμει.

Σκληρά και αναπάντητα μαζί τον είναι και τ' αστέρια, και το φεγγάρι εκείνη τη βραδιά κρύφτηκε εκεί ψηλά και τα θεριά απ' τον άνθρωπο κι' αυτά λαχταρισμένα.

Μονάχα η παγωμένη γη μιλάει συνέχεια στο παιδί, «κάμε το κορμί σου σίδερο

και την καρδιά σου ατσάλι, προσάτθισε να σηκωθείς, να σηκωθείς, να σηκωθείς στ' όνειρο να ξαναβρεθείς».

Μα το παιδί από τη γη το Θεό παρακαλεί παρακαλεί, παρακαλεί να ρίξει ο ουρανός βροχή να πέσουν χίλιοι κερανοί σεισμός μεγάλος να γενεί φωτιά να πιάσει γύρω η γη μήπως ο χάρος φοβηθεί το παλικαρι να σωθεί.

Μα σαν ήρθε η χαραυγή σαν κρύος κόπηκε στη γη δροσταλιά μες στην αηγή. Τον κλάψαν γύρω τα βουνά βροντάθηκαν και τα πουλιά τα δέντρα λήγσαν στη γη κι' ο ήλιος άρχισε να βγει.

Στο σπίτι του παιδιού πρωί έφτασε ένα πουλί τη μάνα τον ήθελε να δει κορόνοιο να της πει να κάμει και υπομονή, κι' άλλες μανούλες σαν κι' αυτή έχασαν παιδί.

Μάρτιος 2007
Ειρήνη Δήμου - Μήτση

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

**Γκαρσονιέρες και δυάρια πλήρως εξοπλισμένα
στο Λευκαντί Χαλκίδας**

**Από το χωριανός μας
ΕΥΑΓΓΕΛΟ Κ. ΠΑΠΑΚΙΤΣΟ**
Τηλ. 22210-53444 & 52341

**ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ - ΔΙΑΝΟΜΕΣ**

ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

**KIN.: 6944.551811 - 6982.191195
THΛ./FAX: 210.5135110**

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Με την ευκαιρία της πρώτης γραπτής επι κοινωνίας μου με την εφημερίδα σας και του ανατελείαντος νέου έτους 2008, εύχομαι σε εσένα, στα μέλη του Δ.Σ. της Αδεφότητος όσο και στο εκλεκτό επιτελείο των αρθρογράφων και συντακτών ΥΓΕΙΑ, ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ και Ο,ΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ.

Θέλω επίσης να σας συγχαρώ για την επιμελημένη έκδοση, την επίκαιρη και ζωντανή αρθρογραφία ευχόμενος πάντα ψηλά και επιτυχίες στους αγώνες για την προβολή και προκοπή των χωριών μας.

Πιστεύω ότι οι τοπικές εφημερίδες είναι ο συνδετικός και ακατάλυτος κρίκος με την ιδιαίτερη πατρίδα μας και μας φέρνουν πάντα την πρωινή δροσιά των Αθωνικών στο καμίνι των μεγαθύμων.

Από τη στιγμή αυτή θέλω να συγχαρώ τον φίλο μου, ΧΡΗΣΤΟ ΤΟΥΜΠΟΥΡΟ, ο οποίος ανέλαβε την συγγραφική βιβλίου με θέμα και περιεχόμενο «Το Γυμνάσιο Αγνάντων, ο πνευματικός φάρος των Δυτ. Τζουμέρκων» που μελλοδικά θα εκδώσει. Δεν επιδιώκω με την παρούσα να προβάλω την πατρότητα της σχετικής πρότασης που έκαναν τον Αύγουστο 2007 κατά το καθιερωμένο ετήσιο «αντάμωμα» των Αποφοίτων του Γυμνασίου Αγνάντων, αλλά θέλω να επιστημονώ και χαίρομαι ιδιαίτερα που η πρότασή μου, ήταν το έναυσμα και βρήκε «ευήκοον ούς» στο πρόσωπο του φίλου Χρήστου - αρθρογράφου - ερευνητή - συγγραφέα, ο οποίος άρχισε ήδη να δίνει τα πρώτα δείγματα γραφής. Σου εύχομαι -Χρήστο- υγεία, δύναμη και είμαι βέβαιος ότι θα μας δώσεις ένα σπουδαίο και αξιόλογο βιβλίο ανάξιο της Ιστορίας του Γυμνασίου Αγνάντων, του οποίου έδωσα σε όλους μας το πνευματικό ζώμι και τα εφόδια για πρόοδο στη ζωή μας.

Με τη συγγραφική σου ενασχόληση ανέκοψες κατά την νομική γλώσσα «την παραγραφή του χρόνου», που απειλεί να ξεθωριάσει μνήμες και ευθυμίες και να τα παραδώσει στη λησμοσύνη. Θα σου αποστείλω και εγώ «βιογραφική και ηθογραφική αφήγηση» για το «Ταχυδρομείο Καταρρακτινών», κατά την φράση του αειμνήστου καθηγητού μας ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΠΟΝΙΑΚΟΥ, που οδοιπορούσαμε καθημερινά και επί χρόνια για να μάθουμε «ΓΡΑΜΜΑΤΑ» όπως μας προέτρεπαν οι γονείς μας, γιατί αλλιώς

θα μας έτρωγε η «κοπάνα» δηλαδή το πιλοφόρι των μαστόρων, όπως χαρακτηριστικά διατύπωναν την απειλή τους.

Μόνο να αναλογισθεί κανείς πόσοι από εμάς τα δύσκολα εκείνα χρόνια θα μπορούσαμε να σπουδάσουμε στα Γυμνάσια Αρτας και Ιωαννίνων εκτιμά ακόμη περισσότερα την προσφορά και το παιδαγωγικό έργο του Γυμνασίου Αγνάντων στα παιδιά της ευρύτερης περιοχής των Τζουμέρκων, ιδίως κάτω από τις δύσκολες και αντίξοες συνθήκες της τότε εποχής για καθηγητές και μαθητές.

Ως Καταρρακτινός και Τζουμερκιώτης ευχαριστώ τον φίλο μου ΧΡΗΣΤΟ ΠΑΠΑΚΙΤΣΟ, δόκιμο αρθρογράφο - συγγραφέα, ο οποίος στην επιτυχημένη στήλη του ασχολήθηκε και έγραψε σχετικά με την Ιερουσαλία, που έγινε τον Νοέμβριο 2007, στην Ιερά Μονή Αγίας Αικατερίνης Καταρράκτη, η βεβηλωμένη της οποίας συγκλονίζει όχι μόνο το χωριό μας αλλά και την ευρύτερη περιοχή των Τζουμέρκων.

Ενα ιερό χώρο που τον σεβάστηκαν αλλοθρησκείες και διασώθηκε από τον κατακτητή, τον βεβηλώσαν Ιερουσαλή, αφαιρώντας τις τρεις (3) υπάρχουσες αργυρές ασπυροκέντητες λειψανοθήκες ανεκτίμητο θρησκευτικής και αρχαιολογικής αξίας. Καθ' όσον δύο (2) εξ αυτών φιλοτεχνήθηκαν από Καλαρρυτινούς αργυροχρυσόκους - μεταλλοτεχνίτες ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - ΒΑΣΣΗ - ΒΟΥΛΓΑΡΗ (πρόγονοι των σημερινών διασήμων κοσμηματοπωλών ΒΥΛΓΑΡΗ - Ιταλίας) και η μία είχε δωρηθεί από την Ι. Μονή Αγίας Αικατερίνης του όρους Σινά.

Εύστοχα ο Χρήστος μέσα από τη θυμόσοφη παιδική παροιμία, επισημαίνει και ένα δίκαιο αίτημα για επάνδρωση της Ιερής Μονής και εγκαταβίωση Μοναχού.

Ελπίζουμε και προσευχόμαστε ότι ο υπάρχων «δικός οφθαλμός ος τα παν' ορά» θα παράσχει, οδόν επιστροφής των ιερών κειμηλίων στον τόπο προέλευσης και πατρίδας των.

Διαβάζοντας επίσης τη στήλη του φίλου μου ΧΑΡΗ ΖΑΧΟΥ, υποσημειώσαντος της γυναικίας μου στη Ζωσιμαία Ιωαννίνων αρθρογράφου - συγγραφέα, που πήγε στην Τράπεζα με την ομπρέλα του (αν και καλοκαιρί) θυμήθηκα ότι όλοι σχεδόν οι δασκάλιοι την εποχή εκείνη (έτος 1956...) όταν κατέβαιναν στην Αρτα για συνέδριο, μετά το τέλος των

μαθημάτων (Ιούνιος) κρατούσαν ομπρέλα χωρίς να έχω μάθει το λόγο. Ο Χάρις ίσως μου λύσει την απορία. Η αναφορά όμως αυτή μου δίνει και την ευκαιρία να ανάψω κι' εγώ νοερά ένα κερί -με τοούτο το γράμμα- στη μνήμη του αειμνήστου μηάριου - Στάθη «Μανουσάκια» γιατί μας γλύτωσε από πολλούς «πουντες» (κρυολογήματα) ιδίως εμάς τους Καταρρακτινούς με την τέχνη του αλά και την προθυμία του να επισκευάζει τις σπασμένες «από του Βορριά τα κύματα ομπρέλες μας». Στο οδοιπορικό του «Ταχυδρομείου Καταρράκτη» θα περιγράψω πως ο καθωυσυνάτος και χωρατατζής «Μανουσάκιας» με επιδειξιότητα αρθρογραφικού μας παρέδιδε έτοιμες για νέες «μάσκες» τις διαλυμένες ομπρέλες μας με ανταμοιβή «ένα ούζο όταν θα ερχόταν στο χωριό μας».

Όταν μάλιστα ερχόταν στα πανηγύρια της Αγίας Αικατερίνης ή των Αποστόλων μαζί με τον Λουκά Τζόλια και την κομπανία τους παίζανε για μας τα Γυμνασιόπαιδα και ένα τραγούδι παραπάνω με το δεκάρικο (10 δρχ.) ή κρατούσαν λίγο παραπάνω τα «κεντήματα» για καμιά χορευτική φιογούρα.

Μάλιστα εδώ θα αναφέρω ότι το «Μανουσάκιας» -όπως μου είπε ο επί χρόνια ακώριστος φίλος του κληρινόστας Λουκάς Τζόλιας- το έβγαλαν γιατί ο Στάθης Ζάχος έφερε από το Αργίτιο το τραγούδι «Μανουσάκια» που είχε μεγάλη πέραση στα πανηγύρια και έχει ακόμη τη θέση του στην παραδοσιακή μας μουσική.

Επίσης ο Χρήστος Κατσούδας σε μια συζήτησή μας για τους γάμους και τα πανηγύρια εκείνα τα χρόνια μου είπε χαρακτηριστικά: «Όταν ο Στάθης έπαιζε με το βιολί του και τραγουδούσε στους γάμους το τραγούδι του αποχωρισμού της νύφης «Αφήνω γειά στη μάννα μου»...ήταν τότε η συγκίνηση που δάκρυζαν πολλοί γιατί ο Μανουσάκιας είχε μοναδικό τρόπο και μελωδία όταν το τραγουδούσε.

Σε τόπο αναψύξεως να αναπαύεται η ψυχή σου μηάριου Στάθη και σε ευχαριστούμε για τις χαρές που μας χάρισες. Τώρα πια σπανίζουν οι γάμοι στα χωριά μας, αλλά τα γλέντια και τα πανηγύρια έχουν χάσει το ηγναίο κέφι και το χρώμα τους, ίσως από τα γεμάτα πορτοφολία αλλά τις άδειες καρδιές...

Τελειώνοντας σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία και ελπίζω να μην κούρασε η επιστολή μου αλλά επιθυμώ να παραθέσω μερικές σκέψεις και αναμνήσεις από τα Γυμνασιακά βιώματα γιατί ένα μέρος της ζωής μας περιπληνιέται ακόμα σε αυτά τα μέρη αναπολώντας ευχάριστες και δυσάρεστες στιγμές όπως συμβαίνει πάντα στη ζωή.

Με εκτίμηση

Ναπολέων Κατσούλης
Υποστράτηγος ΕΛ-ΑΣ ε.α.
Τάξη 1956-1962

Ας ανάβουμε κι ένα κερί στη ΔΕΗ!

Εκείνη τη Σχολική χρονιά (1998-99) οι Σύλλογοι με υποδέχονταν ως πολύ γνωστή πλέον.

- Τώρα που διαβάσαμε το «Δρόμο των Σχολείων» νιώθουμε σαν να σας γνωρίζουμε από πάντα! μου έλεγαν.

Δέκα με έντεκα, έντεκα με δώδεκα -στην ώρα του μαθήματος- μιλούσα κι εγώ περισσότερο μ' αυτούς που είχαν κενό στο πρόγραμμά τους και κάθονταν στο Γραφείο. Καθόμασταν δίπλα-δίπλα και λέγαμε διάφορα. Άλλοι πιο πέρα διόρθωναν Εκθέσεις ή πρόχειρα διαγωνίσματα...

Τον Μάιο 1997 στο Σχολείο Α., μια Καθηγήτρια μικροκαμωμένη, με φωτεινό μπουτράκι, σοβαρή, γύρω στα 35, κάθισε δίπλα μου... Σχολίασε τα βιβλία μου, με ρώτησε διάφορα.

- Βρίσκομαι σε άσχημη φάση! μου είπε πολύ-πολύ σιγά. Έχω δυο αγοράκια εφτά και έντεκα χρονών, και παίρνω διαζύγιο.

Μου είπε κι άλλα, διάφορα, πάνω σ' αυτό το βάσανο. Εγώ τι να της έλεγα...

- Κρίμα! είπα. Χαλεπόν εστί το συζήν... Δύσκολη η συμβίωση...

Ήταν χλωμή, αδύνατη, κουρασμένη, άκεφη.

Άνοιξη 1999, κι εγώ στο ίδιο Σχολείο με την «Ελπί» και μερικά απ' τα προηγούμενα βιβλία μου.

Πάλι κοντά μου η κυρία Ρ. Τώρα όμως έλαμπε. - Πώς είσαι; τη ρωτά.

- Πολύ καλά! εκείνη με χαμηλή φωνή, να μην ακούγεται από τους συναδέλφους που πήγαιναν, έρχονταν, κουβέντιαζαν κ.τ.λ. Την κοίταξα...

- Μου συνέβη κάτι απίθανο, τρελό! όλο χαρά αυτή, ψηθουριστά σχεδόν.

- Τι έγινε; εγώ.

- Σας είχα πει πρόπερι για το διαζύγιο. Μια μέρα: Είχε ορισθεί συνάντησή με το Δικηγόρο, η υπόθεση έφτανε στο τέλος της... Έρχεται ο άντρας μου στο σπίτι -τα παιδιά Σχολείο- ήμασταν χωρίς

ένα χρόνο... «Να έχουμε και τα τάδε χαρτιά μαζί μας!» μου είπε. «Κόπου εδώ τα έχω...» Σοβαροί, αμίλητοι και οι δυο... Παίρνω ό,τι χρειαζόταν, παίρνω τα κλειδιά, τραβάω την πόρτα, αυτός καλεί το ασανσέρ, τέταρτος όροφος. Γρου-γρου-γρου... Μπάλ! Σκοτάδι, κόπηκε το ρεύμα!

- Και μετά;

- Κινητά τηλέφωνα τότε δεν είχαμε. Και στη μικρή πολυκατοικία μας -εφτά διαμερίσματα- έλειπαν όλοι στις δουλειές τους. Φωνάσαμε, χτυπήσαμε... Κανένα! Ακουμπήσαμε στα τοιχώματα, σκυμμένα τα κεφάλια, τα μάτια χαμηλά... Ευτυχώς, η καμπίνα κάπου ανάμεσα, και έτσι έμπαινε λίγο φως από το κρύσταλλο... Ύστερα από μισή ώρα, κόντευα να πέσω κάτω.

«Και τώρα, τι κάνουμε;»

«Θα περιμένουμε...» σε μεγάλη σιγή και οι δυο... Περνάει άλλη μισή ώρα, έκλεισα τα μάτια, ακούμπησα το κεφάλι πίσω, έγειρα στο πλάι, τα χέρια σταυρωμένα... .. Μπαμ! ένα φίλι στο λαιμό, δυο μπράτσα μ' αγκαλιάζουν μ' όλη τους τη δύναμη.

«Είσαι τόσο γλυκειά... Γέννησες τα παιδιά μου... Ήμασταν μαζί δέκα χρόνια... Ορκίζομαι, δεν θα σε ξεαναπικρώ, συγχώρεσέ με για το κακό μου φέρεσιμο... Είδα τι σημαίνει να ζω μακριά απ' τα παιδιά μου κι από σένα, τί έχανα... Εσύ είσαι η μοίρα μου! Δεν θα χωρίσουμε ποτέ!» ... Και από τότε είναι τόσο στοργικός, που όλα τα άσχημα ξεχάστηκαν. Και, πάνω απ' όλα, συνήλθαν και τα παιδιά, που η δυστυχία τους ήταν για μένα το κύριο, το μεγάλο βάσανο...

Κι εγώ την κοίταξα άναυδη.

- Πρώτη φορά, της λέω, ακούω τέτοια περίπτωσή! και η διακοπή του ρεύματος;

- Ευτυχώς, κράτησε πολύ. Κράτησε δυο ώρες!

- Αχ, Θεέ μου! είπα. Τι ιστορία είν' αυτή;

- Από τότε, λέει, καμιά φορά τα βράδια καθόμαστε στον καναπέ αγκαλιασμένοι, σβήνω για λίγο τα φώτα... Κι ανάβω κεράκι στη ΔΕΗ!

Γράφει η
Αγγελική Ζολώτα
Καθηγήτρια φιλολόγου

ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΜΑΣ

Σφάλματα κάνουμε πολλή, και μεγάλα και μικρά, στη ζωή κάθε φορά, θελημένα ή αθελημένα.

Σφάλματα από μικρά, στα χρόνια μας τα παιδικά, σφάλματα στην εφηβεία, που μας φέρνουν δυστυχία.

Σφάλματα στο επάγγελμα, για το οποίο κατάντημα, στην παντρεία και τα παιδιά, και στην οικογένεια.

Σφάλματα στα οικονομικά, που δεν πηγαίνουν καλά, για να μας φτάνουν τα λεφτά.

Σφάλματα στη συμπεριφορά, με τους αναπορώμενους γονείς, υγεία και διατροφή, στο δρόμο και στην κίνηση.

Από τα σφάλματα αυτά, άλλα διορθώνονται, και άλλα, δεν διορθώνονται, με τη ζωή πληρώνονται.

Ο ποιητής
Ιερέυς Νικ. Ε. Μήτσος

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΑΓΝΑΝΤΙΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1. Η Αδελφότητα Αγναντιτών Ιωαννίνων πραγματοποίησε τις γιορτινές εκδηλώσεις της (κοπή πίτας-αποκριάτικος χορός) με μεγάλη συμμετοχή των χωριανών και φίλων και τους ευχαριστούμε όλους θερμά. Τους περιμένουμε όλους και στις υπόλοιπες εκδηλώσεις της Αδελφότητας.

2. Ο επόμενος στόχος της Αδελφότητας είναι η διοργάνωση της δέσμης εκδρομής στην **Κωνσταντινούπολη** που θα πραγματοποιηθεί από **30 Μαΐου** (ημέρα αναχώρησης) μέχρι **4 Ιουνίου** (ημέρα επιστροφής) στα Ιωάννινα.

Όσοι επιθυμούν να συμμετέχουν στην εκδρομή θα πρέπει να το δηλώσουν το αργότερο τη Δευτέρα 5 Μαΐου. Το χρηματικό ποσό ανά άτομο ανέρχεται στα 300 Ευρώ, από τα οποία τα 150 Ευρώ θα πρέπει να καταβληθούν έως τις 5 Μαΐου (έναντι προκαταβολής) και το υπόλοιπο χρηματικό ποσό των 150 Ευρώ έως τις 20 Μαΐου. Οι συμμετέχοντες πρέπει να διαθέτουν *καινούριες ταυτότητες ή διαβατήρια νέου τύπου*.

Για περισσότερες πληροφορίες και αναλυτικό πρόγραμμα θα πρέπει οι ενδιαφερόμενοι να επικοινωνούν με τον πρόεδρο της Αδελφότητας στα παρακάτω τηλέφωνα:

τηλ.: 26510 41881

κιν.: 6979817921

ή την Αντιπρόεδρο κ. Βούλα Καπέλη-Γεωργονίκου στο

τηλ.: 26510 32488

Από το Δ.Σ. της Αδελφότητας

Στιγμές ...

Δυό είναι οι θεικές στιγμές,
στον βίον μας τη δίνη:
Η μά μας δίνει φως ζωής,
κι η άλλη μας το σβήνει...

Οι άφρονες ανάμεσα,
μαύρες, λευκές και γκριζες,
δεν έχουνται απ' το πουθενά
σ' εμάς έχουν τις ρίζες!...

Μέσα μας πάνε η έχοντας,
φρουμάζουν, αγριεύουν,
και χαρωπά, εδώ και πού,
μόνο οι λευκές χορεύουν!...

Αλλά κι αυτές οι χειροπές,
όταν χοροπηδάνε,
ταυγολούν τις αντίζηλες,
και ορμάνε να μας φάνε...

Χώνουν στους κουφιοκέφα-
λους,
αφόνους, μιση, κακίες,
τους σαβουρώνουν το κενό,
και κάνουν..., "θού...",
βλακείεις!...

Χρ. Αρ. Παπακίτσης

Η Κατάντια

Γράφει η
Αριστέα Γιαννούλα
Πρεντζά

Τα ίδια και χειρότερα
και η ζωή αλλάζει,
Σ' αυτόν τον ψεύτικο
ντυνιά
Το ψέμα οργιάζει.

Πήραμε τον κατήφορο
Ποιός ξέρει που θα βγούμε,
Το μόνο σίγουρο λοιπόν
Είναι πως θα πνιγούμε.

Ετσι πως καταντήσαμε
Χωρίς τα ιδανικά μας,
Να χτίζουμε με ψέματα
Υπεύθυνοι κι από πλευράς
μας.

Ποιός για τον άλλο
νιάζεται
Σ' αυτή εδώ την πλάση,
Κι' αυτός που ονειρεύεται
Μάλλον το έχει χάσει.

Τρέχουμε σαν τα πρόβατα
Χωρίς μυαλό και γνώση,
Να βγάλουμε πολιτικό
Για να μας μαστιγώσει.

Λίγος πια είναι ο καιρός
Να φτάσουμε στον πάτο,
Θα τρώμε όλοι όπως παλιά
Γύρω από ένα πιάτο.

Κλαίει οι γέροι οι γριές
Που δεν μπορούν να ζήσουν,
Παρακαλάνε το θεό
Τα μάτια τους να κλείσουν.

Κάποτε ζούσανε πολλοί
Γέροι και νέοι αντάμα,
Τώρα οι γέροι βρίσκονται
Μονάχοι με το κλάμα.

Σπαράζουν στα ιδρύματα
Φωνάζουν απ' τον πόνο,
Που έσπειρε η μοναξιά
Αυτοί το ξέρουν μόνο.

Γυρίζουν τα μάτια τους
Ανθρώποι να μη δούνε,
Εκεί που φτάσανε λοιπόν
Μη ξαναπροδοθούν.

Φτάσαμε στο απροχώρητο
Δεν έχει παραπέρα,
Να αλλάξει κάτι κάποτε
Να δούμε άσπρη μέρα.

Μόνο σε τούτο το χορό
Να μπούμε όλοι παρέα,
Και να βροντοφωνάζουμε
Όλοι μαζί «ΑΕΡΑ».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΗΣ Δικηγόρος

Ν. ΖΕΡΒΑ 2 - 3ος όροφος - Γραφ. 19 - Ιωάννινα - 45332
Τηλ. Γραφείο 26510-76827, Fax: 26510-76653
Κιν.: 697-4364003

Τι 'χνερ απ' έπαθα χρονιάρια μέρα, γυναίκα τ'ς ηλικίας μ'

Εύκοθα δύνονται οι θεοί που
κατοικούν στα ουράνια να τον
υψώσουν το θνητό και να τον
ταπεινώσουν, (Ομήρου Οδύσσεια). Εγώ ήμουν που σας έκανα
το νταή και τον καμπόσο και
σας έλεγα πως ν' αντιμετωπίσει
την επερχόμενη πετρελαιοκή
κρίση. Πριν λίγες μέρες ήταν...

- Με τιμώρησε ο θεούλης και
ήρθα κατάφρατα με την κατά-
σταση που έχουμε ν' αντιμετωπί-
σουμε αν...αν βγουν αληθινά
όσα λέγονται. Να σας εξηγήσω,
γιατί ίσως σας μπέρδεψα. Απ'
λέτε παιδάκια μ' προκτές χρο-
νιαρά μέρα -ήταν η γιορτή τ' ά-
ντρα τ' ζωής μ' και σαν παρα-
δοσιακή μάνα απ' κατάντ'σα εί-
πα στα παιδιά μου να 'ρθουν να
φάμε όλοι μαζί για τ' χαρά τ' πα-
τέρας τ'ς.

- Πήρα τη συγκατάθεσή τους
και πανευτυχής από το προ-
πονημένο βράδι έβαλα και χού-
χλαξα την παλιονοράτ'να (τι
μ'ταίει η καψορή). Άντε λέω
θα σκουθώ ποурνό - ποурνό
την Κυριακή θα πετάξω το πα-
γόμενο ξύγκ' θα πάρω το τιψί,
θ' ανοίξω φύλλο κι έτοιμη η
κριασόντ'να. Ν' κουκουρίσεις δ'
λειές! Υστερα θα πιάω να
φικιάω τα γιαπράκια, αφού βέ-
βαια 'τοιμάσω τον κιά και ζε-
ματίσω το κομποροάχανο. Εγώ
η μαυρή τα 'χα βάσει όλα σε μια
σειρά, ομ δε...

- Εξημώρησε ο θεός τ' μέραςτ',
είδα απ' χαραξί κι είπα να σκου-
θώ να πιάσω τ' δ'είδι μ'. Αμ τι
'ταν τούτο πόησα; Τι σικλέτ'
απ' πήρα γυναίκα τ'ς ηλικίας μ';
Καθ' μ' γίνκι...Δε χρειάζονται
νατηπλικά...Καθ' έλεγον οι πα-
λιοί «καθ' ξημέρωμα...Καθ' ο
νύκτωμα».

Όλη την προηγούμενη νύχτα
έβρεχε κι έριχνε κάτι μπουμπου-
ναριές και δεν ανησυχούσα που
είδα τη λήμμα νυχτός ορμημένη.
Άντε είπα κατ' έπαθε η γραμμή
και θα τ' σιάδουν, τώρα, όπ' μά-
ναι θάρρει το ρεύμα. Αμ
πως!...σιγά μιν ήρθε. Κυριακή
χρονιάρια μέρα θάβγαίνε η ΔΕΗ
να τρέχει για το ρεύμα το θ'κό
μας.

- Αδερφάκια μ' όσο πέραγα
η ώρα και φως δεν έλαχε μ' έ-
πιασε κακιά ταραχή. Τσακίστη-
κα να τοιάσω τα γιαπράκια και
να σκιάζομαι ν' ανοικοκλείνω
το ψυγείο (μιν πέσει η ψύξη).
Έφαγα και μια χαψιά να πάρω
τα χαπάκια μ' κι ήταν ώρα για
έναν έρμιο καφούλη απ' λέγαμε
κάποτε. Τώρα τι κάνουμε; Το η-
λεκτρικό μάτι του καφέ μού-
γνεφε θημιμένα και ειρωνικά...
«Εδώ είμαι κυρά αλλή τι να σ'
κάνω! Στον πάγκο της κουζίνας
ήταν ακουμπισμένο ένα σου-
περ μοντέρνο γκαζάκι. Αυτό το
εργαλείο το τρέμω σα σάϊτάν
με κείνο το κουμπί που δίνει
αυτόματα φωτιά. Είχα εμπιστο-
σύνη στο παλιό πετρογκάζ,
σπαθί μου ξενηπάκε τόσο χρό-
νια. Τώρα υπήκατο το κεφάλι
μου, γιατί ξεκάναν τόσο συ-
μπράγκαλα που με συντρέ-
φειαν και με ξεντροπιάζαν
πολλές φορές, κι ως υπήρχαν οι
ηλεκτρικές συσκευές.

- Έκαστα να πώ τον καφού-
λη μ' και να περμένω, αλλά δε
μ' μπάνοναν. Αρχισα να κρώνω
και τότε μ' έπιασε πανικός.
Μαρέ τί 'ναι τούτο...είναι η αρ-
χή του τέλους μας, συληθί-
στικα. Κάπως έτσι θάρρει το
τέλος του ανθρώπου. Πρέπει ν'
αντιδράσουμε πριν να είναι αργά,
να συσπειρωθούμε όλοι μα-
ζί, να βρούμε τρόπο να επιβιώ-

σουμε, να μη γονατίσουμε.

-Μαυροπίνοντας τον καφέ,
κοιτάζοντας απέναντι τις χιονι-
σμένες βουνοκορφές... κρυώ-
νοντας και καρτερώντας το

Γράφει η Σπυριδούλα
Κοντογιάννη
Φιλολόγος - καθηγήτρια
Μαθήτρια του Γυμνασίου
Αγνάντων τη δεκαετία
του 1960

φως, άρχισα να σκυλοβρίζω τον
εαυτό μου. «Μουρή ζουρή έσύ
δεν είσαι που μας έδινες οδηγί-
ες τι να κάνουμε και πως να μη
σκιάζομυστι με τις φοβερές για
την πετρελαιοκή κρίση του κια-
ρντά» φασκέλωνα τον εαυτό
μου που ξεκάνω το πετρογκάζ
και το πήγα στο χωριό. Τον τόπο
μούπιανε; Τόσα τζάβαλα αλλή
πως χωριούνται; Θα τσακιστώ
να το φέρω πίσω και θα πάρω
και μια γεμάτη φιάλη να την έ-
χω για ρεζέρβα. Θα φέρω και
καμιά τέντζερη και το τιψί και
την πυρωσιά...προπαντός την
πυρωσιά. Θα κοιμήσω και
κάνα μαγκάλη πρόχειρο. Δε γί-
νεται να βάλω συμπούλη στο
διαμέρισμα, από που να βγάλω
τις σωλήνες... Δεν πειράζει μια
χαρά ζεστούλα κάνουν και τα
κάρνα. Όσο για μπουρί! αρκεί
μια σκυλοκονοσέρβα ανοιχτή κι
απ' τ'ς δυό μεριές και να ένα
μπορί ζουτκό!

- Κοίταξα τον ακάλυπτο χώρο
της πολυκατοικίας για να βρω
μια άκρη, μια γωνιά, που να
μπορώ να στήσω το παλιό μα-
γειριό. Να μπορώ ν' ανάψω φω-
τιά, να βάλω την πυρωσιά και
τη χαλκοματένια κακάβα και να
ζεστάνω νερό για πλύση. Μπά
κακό χρόνο νάχω. Που πέταξα
το τσίγκινο σκαφίδι...που να χα-
λέψω να το βρω για τη μπουγά-
δα. Να ρωτήσω αν υπάρχει κά-
νας τεχνικός ακόμα, να πα-
ραγγειλώ ένα για καλό και για
κακό, θα χρειαστεί. Να φέρω κι
έναν τσίγκο μεγάλο, για να
σκεπάζω το πάνω μέρος του
μαγειριού όπου θα ψένω και θα
μαγειρεύω με τα χαλκοματένια
αγγεία...όπως τούχει η μαουήλια
μ' στο χωριό. Θα τ' φικιάω μο-
ναχά μ' τ' γωνιά και θα την κάψω
κιάσας, γιατί είναι απαραίτητο
το αρχικό κάψιμο.
- Φτου παναθεμάμε για πότε

καρτέραγα νάμαι έτοιμη. Οι ά-
νθρωποι τόλεγαν και το ματάλε-
γαν ότι είμαστε στο έλεος του
μούρου χρυσού. Δε σκωρνάω
τον εαυτό μου...κι ας ήμουν όλο
συμβουλές και υποδείξεις για
τους άηλους. Καιρό τώρα έχω
αγορασμένο το φωτιστικό πι-
τρέλιο και τ' λάμπα και δεν γίνκα
αγία να τη γιομώσω και να τ'
γκάνου χαζίρ για ώρα ανάγκης.
Άντε μιν έρθε η νύχτα και δεν
έχουμε φέξη. Για να ρωτήσω και
το γιόμ' τι νεώτερα έχει από το
μέταπο διακοπής ρεύματος. Τι
είπαν οι ειδήσεις...ποιές ειδή-
σεις μωρή ξεκουτιασμέν'; Ορ-
μώ στο ραδιόφωνο...το ανόι-
γο, το πασπατέω, τίποτα ούτε
φωνή ούτε ακρόαση. Αχ το άτι-
μο θέλει μπαταρίες και δεν έ-
χω...αύριο κιάσας πρέπει να
σπαζώξω κι απ' αυτές για να μα-
θαινώ τα νέα. Το ασύρματο τη-
λέφωνο είναι βουλό...για κοίτα
το κατεργάρικο...τάχα είναι ό,τι
πιο τέλειο, κι αυτό εξαρτιέται
από το ρεύμα.

- Μια παράξενη ψυχία απλή-
νεται και μέσα και έξω από το
σπίτι. Τρέχω στην τηλεόρα-
ση...Το χαζοκούτι μωρέ, ο τρί-
τος άνθρωπος, η TV δε βγάζει έ-
χνα...ένα το κρατούμενο. Το
ψυγείο δε δουλεύει...δύο τα
κρατούμενα. Το καθοριφέρ δε
μουγκρίζει κάθε τρεις και λί-
γο...Τρία τα κρατούμενα και πό-
τε αλέγοντας.

- Η ώρα πήγε δέκα και το
ρεύμα πουθενά να φανεί. Να
τηλεφωνήσω στους αρμόδιους
κάι να τους ρωτήσω...με τί τη-
λέφωνο; Πάνω στην απειρία
μου έκανα και μια σκέψη πως ί-
σως ο δήμαρχος χρωστάει στη
ΔΕΗ, και γι' αυτό η «κυρία» μας
έκοψε το ρεύμα.

Α! σιχτήρι και συ κ. δήμαρχε, δε
θα πληρώσουμε εμείς τα θ' κά-
σας τα μπαντακτο'λικά. Φατ το
μεσημέρι «είδμεν τον κώ το α-
ληθινόν». Το ρεύμα ήρθε. Ευτυ-
χώς που είχα βρασμένη την πα-
λιονοράτ'. Ερίξα γρήγορα λί-
γο κριθαράκι και ντοματούλα
πολύ...αναρράγαν μια χαψιά (θέμ'
σ'χώραμε). Πάει περίπατο η
κριασόντ'να και τα γιαπράκια.
Για την επόμενη διακοπή ρεύ-
ματος πρέπει σίγουρα να χαζο-
ρευτώ. Άντε τώρα ποηήσα κά-
χλάσας και πρέπει να σκολνάω.

Γειά σας.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.

ΑΠΟΚΡΙΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

Οφείλουμε να ευχαριστήσου-
με όλα τα παιδιά που συμμετε-
χαν με τον ένα ή τον άλλο τρό-
πο στη διοργάνωση των εκδη-
λώσεων. Η νεολαία πάντα
μπροστά, εκεί τη θέλουμε έτοι-
μη σε λίγο να αναλάβει στο χω-
ριό μας όλους τους ρόλους, το
αξίζει. Και εμείς παραπίσω να
καμαρώνουμε και ότι όπου μπο-
ρούμε να της συμπαρasteκώ-
μαστε. Σημειώσουμε ιδιαίτερα
ότι ο κ. Κώστας Μαυροπάνος με
πολύ τρέξιμο αλλά και με δι-
κά του έξοδα "έστησε" την πα-
ράσταση με το γαϊτανάκι. Επί-
σης ευχαριστούμε την Αδελφό-
τητα των Αθηνών που με δική
της πρωτοβουλία ενίσχυσε οι-
κονομικά τις εκδηλώσεις.

Με την ευκαιρία πρέπει να α-
ναφερθούμε στο βασικό ρόλο
που έχουν οι καταστηματαρχες

του χωριού μας στη διοργάνω-
ση τέτοιων εκδηλώσεων. Οι
εκδηλώσεις του Συλλόγου δεν
είναι συχνές ούτε πολυπλη-
θείς, επομένως δεν μπορούν
να είναι οικονομικά αποδοτικές
ούτε για το Σύλλογο και πολύ
περισσότερο για τα καταστήμα-
τα που έχουν και έξοδα. Χωρίς
τη δική τους βοήθεια, τη δική
τους προσωπική δουλειά, τη
διάθεση των καταστημάτων
τους και τη θέλησή τους να βο-
ηθήσουν το Σύλλογο, που ση-
μαίνει κατ' επεκτασή τους χω-
ριανούς μας, εμείς δε μπορού-
με να κάνουμε τίποτα. Σ' αυ-
τούς βασίζομαστε και τους ζη-
τάμε την κατανόηση. Με ικανο-
ποίηση διαπιστώνουμε ότι είναι
όλοι πρόθυμοι να συνεισφέ-
ρουν και γι' αυτό τους ευχαρι-
στούμε.

Και του χρόνου καλύτερα.

Το Δ.Σ.

Σοβαρά κι εύθυμα

Ο Λακ' Γκουρής

Ο Λάκης, στη Σχολή των Ενεπιτών.

Ο Λακ' Γκουρής –ο Βασίλης ο Α-γόρος– συ-μ π λ ή ρ ω ν ε την παλιοπα-ρέα.

Στις σκα-νταλιές κο-ντά μας, στις γούρνες μαζί, στις τσόνες συμπαραστά-της, στις κε-ρασιές απα-ραιτητος.

Στην κατα-σκήνωση δεν ερχόταν, για-τί είχε τον τρόπο του ο Δημ' Αγόρος, αν και ήταν μεγάλη φαμίλια. Ο Γκουρής ήταν και προνομιο-χός είχε γαϊδάρο. Πως λέμε αυτός έχει τζιπ 4Χ4, ο Γκουρής είχε γαϊδάρο για τους τέσσερις.

Ήταν σωστός κουβαλητής ο γαϊδαρός του Λακ' το χορτάρι που 'τρωγε το ξεχρέωνε. Φορτωμένος απ' το Δέντρο Μέγα κουμαριά δεν αγκομαχούσε ούτε τότε που κουβαλούσε τα καλα-μπόκια απ' τη Γούλ'.

Πώς όμως ο Βασίλης έγινε Γκουρής; Άνοιξη, οι τσιρμιτζέλες στις δόξες τους. Κόψε,

κόψε το φλοϊό και στρίψε, στρίψε, βάλε πάνω και το ταμπινάκ', γινόταν το γκουρί. Ήταν σωστός μά-στορας. Αν και προσπαθούσαμε, δεν τα καταφέ-ραμε. Όταν δε μαστόρευε πάντα τραγουδούσε:

Μπουόνα, μπουόνα και ταμπουόνα

βγάλε το ζουμίσου, ώσπου να 'ρθει η Πα-σχαλιά

με τα κόκκινα τ' αυγά.

Έτσι ο Βασίλης έγινε Γκουρής.

Αυτό το παρτσουόκι τον ακολουθεί ακόμα, αν και έφυγε πολύ νωρίς.

Στις καλοκαιρινές συ-ντροφίες μας ο Λακ' Γκουρής είναι κοντά μας.

Φιλόμουςος ο Λάκης. Είχε εξοικονομήσει ένα βιολί και φώναζε τον πατέρα μου στα ξεφλου-διόματα να το κορτίσει και να τους διασκεδά-σεις, εκεί και ο Λάκης με το γκουρίτου. Παρά-σταινε το Ζέρβα με το κλαρίνο. Το έπαιζε και όμορφος και έλεγε ότι μοιάζει του Βουτσά του ηθοποιού και όταν φωτογραφιζόταν έπαιρνε την ανάλογη στάση.

Στη σχολή των Ενεπιτών, φωτογραφιζόταν πά-νω στ' αλογα, αλλά ο γαϊδαρός δε ξεχνιόταν, ούτε το πάθημά του.

Απόκριες έπρεπε να χορέψουμε. Ο Λάκης πάντα μπροστά και φινικά τον Ήλιο...

Τι είχε γίνει; Είπαμε σκα-νταλιές. Απόγευμα έπρεπε να μαζέψουν το γαϊδάρο απ' τη Γούλ'. Κουμπανία όλα τα Αγοράκια –είπαμε γαϊδαρός για τους τέσσερις– Αντρέας, Φάνης, Χρήστος

και αρχηγός ο Γκουρής, τον βαβα-λίκευαν και γύριζαν στο σπίτι. Να όμως που τους την είχαμε στήσει. Ρίξαμε στο γαϊδάρο αλογόμυγες και όπως έτρεχε ιπποδρομικά, ένα, ένα τα παιδιά πέφτανε. Κλωτοώντας και γκαρίζοντας έφτανε στο σπίτι και οι φω-νές των παιδιών αντηχούσαν στη ρεμα-τιά και οι ένοχοι χαιρόταν το γεγονός απ' την Αγία Φανερωμένη. Ποιός ξέρει πόσες μέρες τον άφηνε νηστικό η Κυρά Δήμανα. Τι έφταγε το ζωντανό!

Θα μου πείτε, γιατί είχαμε καλό βαθμό στα Λατινικά;

Ο Γκουρής, στα μικροθελήματα δεξί χέρι της Κυρά Λένης του καθηγητή μας του Μπουνιάκου, πότισε με τοπίουρο τη γριά, μπήκε στο γραφείο πήρε τα θέματα τα μοίρασε και όλη νύχτα, εμείς τα μά-θαμε απ' έξω κι ανακατωτά. Την άλλη μέρα ο Μπουνιάκος καυχόταν στο κα-φενείο πως και ο...Χαριλάκ' 'έγραψε'.

Το καλοκαίρι η Σόνια και η Χριστίνα, κόρες του Λάκη μου είπαν:

– Γράψε κάτι για το μπάρμπα!

– Γιατί, βρε κορίτσια με κάνετε να κλαίω!!!

Γράφει ο Χάρις Ζάχος Συντίχης Δάσκαλος

ΤΟ ΜΕΛΑΝΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Στο φύλλο 160 και στην σελίδα 6 της εφημερί-δας Αγναντα διάβασα τα σχόλια του Προέδρου της Αδελφότητας Ιωαννιτών για την Λαϊκή βρα-διά που διοργανώθηκε το καλοκαίρι. Ενώ ο κό-σμος εξυτηρήθηκε και γλάντησε βρήκε το με-λανό σημείο "πίτσα".

Ενημερώνω τον κύριο Πρόεδρο ότι ο ρόλος του είναι η δραστηριοποίηση της Αδελφότητας και όχι να κάνει κριτική στα Καταστήματα.

Σας θυμίζω ότι πριν δέκα πέντε χρόνια που το χωριό είχε κόσμο δεν είχε καταστήματα ενώ τώρα που έχει όλων των ειδών καταστήματα και ξενώνα δεν έχει κόσμο αλλά έχουμε τους κρι-τές.

Ευτυχώς που οι ξένοι που περνάνε από το χωριό φεύγουν με τις καλύτερες εντυπώσεις φιλοξενίας και εξυπηρέτησης. Όσο για το συ-γκεκριμένο κατάστημα οι πελάτες του το αυτο-διαφημίζουν σε όλα τα έντυπα (Καθημερινή, Βή-μα, Ελευθεροτυπία, Νέα και το περιοδικό του Μαμαλάκη).

Θυμίζω στον κύριο Πρόεδρο ότι παλαιότερα καταστηματαρχες από το χωριό είχαν φέρει τα μεγαλύτερα ονόματα της Δημοτικής Μουσικής και είχαν ακούσει την κριτική σας. Γι' αυτό κύ-ριε Πρόεδρε την πολιτιστική κληρονομιά που θα αφήσετε στο χωριό μας και στους νέους είναι μία ψευτολαϊκή βραδιά τότε με εισιτήριο και τότε χωρίς.

Γιατί κύριε Πρόεδρε (αιμοδοσίες - θέατρα και άλλες εκδηλώσεις) που γινόταν στο παρελθόν

έχουν αντικατασταθεί με μια λαϊκή βραδιά και εκφωνήσεις λόγων από το μικρόφωνο.

Όσο για το καγκελάρι και την παράδοση κάνε-τε κριτική αλλά δεν προσπαθήσατε ποτέ να το οργανώσετε αν και οι καταστηματαρχες είχαν την καλή θέληση να σας βοηθήσουν.

Κόφτε την κριτική για όλους και για όλα και αφήστε μας να βγάζουμε το μεροκάματό μας και να εξυτηρητούμε τον κόσμο που περνά από το χωριό.

Μετά τιμής
Κώστας Κωστούλας

Η ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όταν η άνοιξη ρευτέρωσε τις πεταλούδες τότε εσύ αγάπιασες τη δική μου ψυχή. Ήλθες κοντά μου, χάμου στ' άγριο στρωσίδι φτιαγμένο από το φύλλο της τιάς μεσ' στα αρώματα του μύρτου.

Θέλησες κάτι να μου πεις μα δεν επρόφτασες το φως του φεγγαριού που μας κοιτούσες από ψηλά σου 'δινε άλλη αίσθηση εκείνη τη στιγμή, ώστε η καρδιά να μην αποζητά άλλη αγαλιά γιατί τα 'θελε όλα.

Εδώ κάτω απ' το βλέμμα το ωχρό του φεγγαριού σε κοιτάζα χαμένος, σκεπτόμουν τα μελλούμενα γοητευμένος απ' τα εβένινα μαλλιά σου το θεϊκό σου πρόσωπο που τ' απογείωναν δύο μαύρες κρόνες μάτια.

Ντυμένη απλά χωρίς χρυσά και αργυρά που δείχνουν έπαρση με τα μαλλιά σου ανέμελα ριγμένα στους ρεουκούς σου ώμους.

Κι έλεγα μόνος μου ποιός θα 'ναι άλληος που θα μπορέσει ν' αρνηθεί τόσο ομορφιά τόσο λαχτάρα, τόσο νοσταλγία.

Από την ποιητική συλλογή του Τάσου Μπαή, Ποιήματα Αγάπης

Επιστολή προς τον Πρόεδρο της Αδελφότητας Αγναντιών Αθηνών

Για αποκατάσταση της αλήθειας στα όσα έχουν γραφεί στο υπ' αριθ. 160 φύλλο της εφημερίδας τα ΑΓΝΑΝΤΑ στη σελίδα 16, έχω να δηλώσω τα εξής: Τον Αύγουστο του 2007 σε μία συνάντηση προσωπική με τον κ. Χρήστο Τούμπουρο τον ρώτησα που πηγαίνει και μου απάντησε ότι πηγαίνει να δώσει ένα θιβλίο σε κάποιον ανχωριανό μας. Τότε εγώ καρπολογώντας και πάντα αστεεινόμενος (δίδει πολλές φορές κάνουμε αστεία μεταξύ μας) του είπα: Χρήστο θέλω θρίκες δουλειά - θρίκες πετρέλαιο. Τίποτε περισσότερο - τίποτα λιγότερα.

Δηλώνω καταγορηματικά ότι ουδέποτε ανέφερα χρηματοδότηση του ιδίου από τον Δήμο ΑΓΝΑΝΤΩΝ και ούτε άλλα ονόματα όπως κακός ενγάρησαν ανέφερα όπως τον κ. Χρήστο Παπακίσο, τον κ. Μιχάλη Χάρο και τον κ. Χαρίλαο Ζάχο. Μετά από δύο (2) ημέρες με συνάντησε ο κ. Χρήστος Τούμπουρος και μου είπε: Ξέρεις Γιώργο, αυτό που είπες εγώ θα το γράψω στην εφημερίδα. Τότε του απάντησα. Βρε Χρήστο αξίζει τον κόπο γιατί το αστείο που σου είπα να το γράψεις στην εφημερίδα; Τότε αυτός μου απάντησε ότι εγώ θα το γράψω.

Αυτά τα όσα ανέφερα ελέγχθησαν σε προσωπικό επίπεδο και δεν υπήρχε λόγος να γραφούν στην εφημερίδα καθ' όσον η εφημερίδα τα ΑΓΝΑΝΤΑ δεν είναι πολιτική εφημερίδα αλλά Αδελφότητα και σκοπό έχει να ενώνει και να συμφωνεί τους ανχωριανούς μας και όχι να τον δικάζει.

Μετά τιμής
Γιώργος Χ. Πολύζος - Απόστρατος Αξιωματικός

ΣΩΤΗΡΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ

Όσο περνούν τα χρόνια, τόσο ποιο δύσκολα τυχαίνει να βρεθού-νε στο χωριό ταυτόχρονα τα αδελφία, ειδικά αν είναι 4 και δεν είναι μέρες πανηγυριών. Ευτυχώς όμως τα 4 παιδιά του Σωτήρη Θανάση και της Χρυσάνθης βρέθηκαν μαζί στις 22 Μαρτίου, πιστεύοντας ότι θα πάνε για μια μικρή ανάπαυ-λα της καθημερινότητας της Αθή-νας.

Υπολογίζοντας βέβαια και ότι θα βοηθούσαν και τον πατέρα τους στο αγαπημένο του αγρόκτημα (λί-γο με τα ζωντανά, λίγο με το να φυτεύουνε καμιά πατάτα...). Δεν υπολογίζανε όμως ότι θα τον συ-νοδεύανε και λίγα μέτρα παραπέρα για το...τελευταίο του ταξίδι.

Και όμως, έτσι ξαφνικά ο μπάρμπα Σωτήρης που έκλεισε τα 80 με λευκό βιβλίο υγείας, το άφησε για πάντα λευκό. Είναι σίγου-ρο ότι όλοι θα τον ζήλευαν για αυτό, όπως και θα τον ζήλευαν και για την απλοϊκή ζωή του, που καθημερινά για ώρες στο αγρόκτημα, έχοντας επικοινωνία με τα ζωντανά και τη φύση, όπου δίπλα τους άφησε ευτυχισμένους την τελευταία του νύχτα.

Γιος του Θανάση Θανάση και της Κατερίνας παντρεύτηκε με την Χρυσάνθη Ιωάννη Φύλου, και ευτύχησε να δει 4 παιδιά και 6 εγγόνια.

Θα σε θυμόμαστε για πάντα.

Γ. Φίλος

ΑΝΑΚΑΜΨΗ ΙΑΤΡΙΚΗ Μ. Ε. Π. Ε.

ΜΗΝΑΣ Ε. ΙΑΤΡΙΔΗΣ - Φυσίατρος
M.D., P.T.

Αθήρως 34Α, Τ.Κ. 14232 Πειραιάς
Τηλ. Κέντρο: 210-2589060-4, 210-2589085
Fax: 210 2589068 • Κιν.: 6977 468911
E-mail: anakamsi@otenet.gr

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΜΑΥΡΟΠΑΝΟΥ-ΡΙΖΟΥ

Πρόσφατη φωτογραφία

κόττητα. Ευγενική, καταδεκτική και ομιλητική ενέπνεε γύρω της σεβασμό και εμπιστοσύνη. Το σπουδαιότερο: ήταν άκρως συναισθηματική με ευγενικά αισθήματα και συμπεριφέρονταν πάντοτε, με έμπρακτη αγάπη, στους φτωχούς, αδύναμους και αδίκημένους.

Όλα αυτά δεν είναι λόγια – μοτίβο που γράφονται για αποθανόντα. Έχω άμεση αντίληψη, τα είδα, τα βίωσα. Τόσα χρόνια ήμουν γείτονάς της. Γι' αυτό και παίρνω την πρωτοβουλία να γράψω δυο κουβέντες για την αείμνηστη Χρυσούλα.

Προσक्रούοντας λοιπόν στη μετριοφροσύνη της οικογένειας της αείμνηστης χωριανής μας-δασκάλας Χρυσούλας Μαυροπάνου-ΡΙΖΟΥ, ζητήσαμε από το αρχείο της, αναμνηστικές φωτογραφίες από τις δραστηριότητες που σφράγισαν το πέρασμά της από το δημοτικό σχολείο Αγνάντων, όπου υπηρέτησε επί οκτώ έτη και τις οποίες δημοσιεύουμε με μεγάλη εκτίμηση και θαυμασμό προς το έργο της και απόλυτο σεβασμό στη μνήμη της.

Ως δασκάλα, η αείμνηστη Χρυσούλα ήταν συγκροτημένη με εγκυκλοπαιδικές γνώσεις, πλήρη παιδαγωγική κατάρτιση και άριστη διδακτική ικανότητα. Ιδιαίτερη κλίση είχε στα χειροτεχνικά μαθήματα. Θεωρούσε το έργο του δασκάλου λειτούργημα. Μέθοδός της ήταν η αγάπη της προς το παιδί. Δίδασκε με το περίσσευμα της ψυχής και των γνώσεών της, χωρίς καταναγκασμό και αμερόληπτα. Πάντοτε ενθάρρυνε τους δειλούς μαθητές και βοηθούσε τους αδύνατους. Γι' αυτό και οι μαθητές τη λάτρευαν και τη σέβονταν. Οι γονείς την αγαπούσαν και απεριόριστα την εκτιμούσαν.

Ήταν, χωρίς υπερβολή, γεννημένη δασκάλα!

Συμμετείχε και ανέπτυξε δραστηριότητες εντός και εκτός του Σχολείου.

Εργαζόταν με υπερβολικό ζήλο, αθόρυβα και ουσιαστικά θυσιάζοντας από την οικογένειά της πολύτιμο χρόνο.

Την Άνοιξη του 1970 στο παιδαγωγικό Συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στο Δημοτικό Σχολείο Αγνάντων δίδαξε υποδειγματικά το μάθημα “Σπουδή του περιβάλλοντος”. Το συνέδριο αυτό παρακολούθησαν οι δάσκαλοι των Δυτικών Τζουμέρκων με τον Επιθεωρητή τους.

Τον Ιούνιο του 1970 οργάνωσε με τη βοήθεια των άλλων δασκάλων και των μαθητών “Έκθεση χειροτεχνικών εργασιών”, των μαθητών του Δημοτικού Σχολείου Αγνάντων, η οποία απέσπασε τα ευγενικά σχόλια του Επιθεωρητή Δημοτικών Σχολείων Άρτας και όλων των επισκεπτών.

Την Άνοιξη του 1971 συμμετείχε ενεργά στην “Έκθεση εξωσχολικού παιδικού βιβλίου” στο Δημοτ. Σχολείο Αγνάντων, προδίς της οποίας ήταν η ίδρυση δανειστικής βιβλιοθήκης του Σχολείου με βιβλία που δώρισαν οι κάτοικοι του χωριού.

Έπαιρνε μέρος σε όλες τις επιδείξεις, σχολικές εορτές, εθνικές επετείους και ζωγράφιζε με τους μαθητές τα σκηνικά των θεατρικών παραστάσεων.

Το 1971 στις 25 Ιουλίου στην εθνική εορτή για την ιστορική μάχη της ΠΛΑΚΑΣ ΑΓΝΑΝΤΩΝ με τη συμπλήρωση 150 ετών από την Επανάσταση του 1821 παρουσίασε εθνικούς χορούς των μαθητριών του Σχολείου ενώπιον του Νομάρχη Άρτας, εκπροσώπων του Μητροπολίτη Άρτας, του Δευθυντή 8^{ης} Μερραρχίας και των κατοίκων της περιοχής.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά τη συμμετοχή της στις δενδροφυτεύσεις που πραγματοποιήσε το Δημοτικό Σχολείο Αγνάντων στο Σιάλτσι.

Ατέλειωτη δραστηριότητα, ατέλειωτη και η καταμέτρηση!

Συνολικά, το ήθος, η ζωή της που είναι ένα αληθινό παράδειγμα, ο λιτός μεστός και ουσιαστικός λόγος της πάντα θα μας ακολουθεί και θα μας οδηγεί.

**“Ιδανικές φωνές κ' αγαπημένες
εκείνων που πεθάναν...”**

**Κάποτε στη σκέψη μας
της ακούει το μυαλό”.**

Θα είναι αιώνια η μνήμη της.

Χρίστος Α. Τούμπουρας

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε τους συγγενείς, συγχωριανούς και φίλους για τη θερμή συμμετοχή τους, με οποιονδήποτε τρόπο, στο βαρύ πένθος, που μας βύθισε ο πρόωρος θάνατος της Πατρευτής μας συζύγου και μητέρας ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ.

Επίσης ευχαριστούμε τους φίλους μας, που σεβάστηκαν την επιθυμία της και αντί για στεφάνια προσέφεραν το ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ στο Σύλλογο «Το χαμόγελο του παιδιού» και συνδέθηκε η ιερή μνήμη της με το πιο ευγενικό συναίσθημα, που την κυριαρχούσε στη ζωή της, **«ανθρωπισμός για το παιδί**, που του λείπει το χαμόγελο και όχι μόνο».

Ευχόμαστε ολόψυχα ο Θεός να χαρίζει υγεία σε όλους.

Η οικογένεια της Χρυσούλας Μαυροπάνου.

Ο σύζυγος

Κώστας

Τα τέκνα

Άννα και Σωτήρης

♦♦♦

ΔΩΡΕΑ

Στη μνήμη της αείμνηστης Χρυσούλας Μαυροπάνου η οικογένειά της προσέφερε:

– Στον Ενοριακό Ναό «Κοιμήσεως Θεοτόκου» Αγνάντων εκατό (100,00) ευρώ.

– Στην Αδελφότητα Αγναντιτών Αθηνών εκατό (100,00) ευρώ

– Στο Φιλόπτωχο Ταμείο της Ενορίας της «Υψώσεως Τιμίου Σταυρού» Κυψέλης Αθηνών για τη σίτιση των φτωχών τριακόσια (300,00) ευρώ

– Στο Σύλλογο «Το χαμόγελο του παιδιού» τριακόσια (300,00) ευρώ

– Στο Σύλλογο «Κιβωτός του Κόσμου» εκατό (100,00) ευρώ

– Στο Σύλλογο «Γιατροί του Κόσμου» Φάρμακα και αναλώσιμο ιατρικό υλικό.

Το Δ.Σ. της Αδελφότητας

Αναμνηστικές φωτογραφίες της αείμνηστης χωριανής δασκάλας Χρυσούλας Μαυροπάνου από το Δημ. Σχολείο Αγνάντων που υπηρέτησε οκτώ (8) έτη.

Σχολική γιορτή στη λήξη του διδ. έτους. Απαγγελία ποιημάτων που τα δίδαξε η Χρυσούλα Μαυροπάνου.

Αναμνηστική φωτογραφία των δασκάλων και μαθητών του Δ.Σχ. Αγνάντων που στη γιορτή της 25 Μαρτίου 1971 παρουσιάσαν τη θεατρική παράσταση “Οι Τζαβελαίοι” τα σκηνικά της οποίας φιλοτέχνησε η Χρυσούλα με τους μαθητές των σχολείων.

Διδάσκαλοι των Δυτικών Τζουμέρκων με τον Επιθεωρητή τους μετά το πέρας του παιδαγωγικού Συνεδρίου που παρακολούθησαν στο Δημοτικό Σχολείο Αγνάντων, στο οποίο η Χρυσούλα έκανε υποδειγματική διδασκαλία στο μάθημα “Σπουδή του Περιβάλλοντος”.

Αναμνηστική φωτογραφία από τα εγκαίνια της έκθεσης χειροτεχνικών εργασιών των μαθητών του Δημ. Σχολείου Αγνάντων, που την οργάνωσε η Χρυσούλα Μαυροπάνου με τη βοήθεια και των άλλων δασκάλων.

Το Δημοτικό Σχολείο Αγνάντων Β' Περιφέρειας Άρτας αρδεύει τα νεοφυτευθέντα δενδρύλλια λεύκης, στην περιοχή Σάλτες Αγνάντων. Πήραν μέρος όλοι οι μαθητές του Σχολείου με τα σκαλιστηράκια και τα κοινωδάκια τους. Συμμετείχαν οι δάσκαλοι: Κ. Μαυροπάνος, Χρυσούλα Μαυροπάνου και Βασιλική Ματσούκα.

Αναμνηστικές φωτογραφίες της αείμνηστης χωριανής δασκάλας **Χρυσούλας Μαυροπάνου** από το Δημ. Σχολείο Αγνάντων που υπηρέτησε οκτώ (8) έτη

Φωτογραφίες από γυμναστικές επιδείξεις των μαθητών της Χρυσούλας στο Δημοτικό Σχολείο Αγνάντων

Η Χρυσούλα με τους δασκάλους και μαθητές του Δημοτικού Σχολείου Αγνάντων μετά τη δενδροφύτευση στο Σιάλτσι Αγνάντων.

Αποψη από τους χορούς των μαθητριών του Δημ. Σχολείου Αγνάντων που παρονομάσσε η Χρυσούλα στις 25.7.1971 ενώπιον τον Νομάρχη Άρτας, εκπροσώπων τον Μητροπολίτη Άρτας, Διοικητή Χωροφυλακής Άρτας, Διοικητή 8ης Μεραρχίας, Επιθεωρητή Δημ. Σχολείων, προέδρων Κοινοτήτων περιοχής στα πλαίσια εορταστικών εκδηλώσεων για τη Μάχη της Πλάκας με τη συμπλήρωση 150 ετών από την εθνεγερσία του 1821.

ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ ΜΑΣ

Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΡΙΖΟΥ - ΜΑΥΡΟΠΑΝΟΥ

Σκληρή, άτεγκτη και ανάλγητη η ανθρώπινη μοίρα πήρε από κοντά μας, για το ουράνιο ταξίδι της, την εκλεκτή και αξέχαστη συνάδελφο Χρυσούλα Κ. Μαυροπάνου, στις 12 του Γενάρη. Την Αγναντίτισσα δασκάλα με το ξεχωριστό ήθος και την αρχοντική ψυχή.

Η Χρυσούλα όταν διορίστηκε

Το χαρόντιο δρεπάνι, που έκοψε πρόωρα το νήμα της ζωής της, σκόρπισε τη βαθιά θλίψη και τη συντριβή, τον βαρύ πόνο και την ταραχή στην οικογένειά της, στους συγγενείς της, στους χωριανούς, φίλους, συναδέλφους και συνανθρώπους της, που την γνώρισαν.

Άξια, σοβαρή αξιοπρεπέστατη και υπεύθυνη οικοδέσποινα μαζί με τον σύζυγό της, τον αξιαγάπητο συνάδελφο Κώστα Σ. Μαυροπάνο, ανάθρεψαν και μόρφωσαν σωστά και επάξια με τις παραδοσιακές τους οικογενειακές αρχές, με το ακέραιο προσωπικό τους ήθος και την ενδιαθέτη ανθρωπιά τα παιδιά τους, την Άννα και τον Σωτήρη, τα εξόπλισαν με ανώτατες σπουδές και με κοινωνική καταξίωση και αναγνώριση.

Πάντα πρόσχαρη η αείμνηστη Χρυσούλα, απλή, απροσποίητη, γελαστή, καλοκάγαθη

και καλοσυνάτη. Ήταν η απεραντοσύνη της ανθρωπιάς, της έμφυτης ευγένειας, της απροσμέτρητης μετριοφροσύνης, της αλύγιστης συνέπειας, του καλοζυγισμένου λόγου. Ήταν ανάστημα σεμνότητας και ορθοφροσύνης, με άστομφο και μυσταγωγική σεμνότητα και αρετή. Ήταν ψυχή ολόγλυκη, ανθοσμένη, ευαίσθητη, γαλουχημένη με τις αγνές οικογενειακές, χριστιανικές και ηθικές αρχές και ζυμωμένη με τις αιώνιες παραδοσιακές ελληνικές αλήθειες και αξίες. Ψυχή με σιδερένια αντοχή, ολοκάθαρη, που βγήκε ολόρθη, στητή, λεβέντικη από τη σκληρή βιοπάλη της ζωής του χωριού και ικανή ν' αντικρίσει με ειλικρινή αξιοπρέπεια και αγάπη τους συνανθρώπους της.

Μετά τις σπουδές της στη Ράλλειο Παιδαγωγική Ακαδημία Πειραιά, αφοσιώθηκε ολόψυχα στην άσκηση της υψηλής της αποστολής και του ιερότερου ανθρώπινου λειτουργήματος, της μόρφωσης και διάπλασης παιδικών ψυχών, που η πατρίδα, ο Θεός και ο άνθρωπος της εμπιστεύθηκαν. Και αποδείχτηκε σ' αυτό ταπεινός και σιωπηλός λειτουργός, αθόρυβος μυσταγωγός, φλογερός ζηλωτής, σεμνός μαχητής και ήρεμος πνευματικός εργάτης. Μετέδιδε στους μαθητές της όχι μόνο τα πνευματικά φώτα, αλλά και αιμώδη στις ψυχές τους ιδανικά, αρχές και αξίες της ζωής διαχρονικές, αγάπη προς τη Θρησκεία, την πατρίδα, την οικογένεια και τον συνάνθρωπο. Ήταν δασκάλα ψυχών

γεννημένη. Κατάθεση στη μνήμη της ας είναι και η αναφορά τούτη σε τρεις από τις πολλές αξιοσημείωτες δραστηριότητες, ενδεικτικές της εκπαιδευτικής συγκρότησης της αλησμόνητης Χρυσούλας: Στην παρουσίαση εντυπωσιακής, πρωτότυπης και πρωτόγνωρης για την εποχή (1970) στην Άγναντα πλούσιας χειροτεχνικής έκθεσης των μαθητών της, που τράβηξε το ενδιαφέρον των επισκεπτών με εκπαιδευτικά λόγια. Στην υποδειγματική της διδασκαλία σε παιδαγωγικό συνέδριο στο χωριό μας (1969).

Και στην οργάνωση και καλλιτεχνική παρουσίαση εορταστικών εκδηλώσεων τον 1971, για τη νικηφόρα μάχη της **Πλάκας Αγνάντων**, υπό την αρχιστρατηγία του Μάρκου Μπότσαρη, με τη συμπλήρωση 150 χρόνων από την εθνική Παλιγγενεσία.

Ας είναι ελαφρό το χόμα, που τη σκέπασε και η ψυχή της μακαρισμένη και αναπαυμένη στις σκηνές των δικαίων. Ο Θεός με κρουνούς βάλαμο παρηγοριάς απ' τον ουρανό να σκορπίζει στις καρδιές των πονεμένων οικείων και συγγενών της, για ν' απαλύνει και ελαφρώσει με το πέρασμα του αστείρευτου χρόνου τον πόνο και το θάμπωμα της μεγάλης λύπης απ' τις ψυχές τους, για να την θυμούνται πάντοτε και να παρηγορούνται με τη δίκαιη περηφάνεια από τον θησαυρό των αρετών της και την πλούσια προίκα των χαρισμάτων της.

Αιώνια σου η μνήμη αλησμόνητη Χρυσούλα.
Χάρος Μιχαήλ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ: “ΤΑ ΑΓΝΑΝΤΙΤΙΚΑ ΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ”

Ξεφυλλίζοντας τα “Αγναντίτικα λιχνίσματα” που έστειλε ο κ. Ζάχος στον πατέρα μου, με μια αφιέρωση που γυρνούσε και τους δυο πίσω στα χρόνια της κοινής στρατιωτικής τους θητείας, ωδύμενη από μια καθαρά φιλόλογική παράρρηση κατέλαξε ειδο-λογικά το βιβλίο στην κατηγορία των λαογραφικών πονημάτων που στηρίζονται κατέχοντο στο βίωμα, στην προσωπική εμπειρία, την ανάκληση της μνήμης. Όχι πως όλα αυτά δεν καταλαμβάνουν μια εξέχουσα θέση στο εν λόγω βιβλίο, μόνο που η ανάγνωσή σου ανούσιος νέους ορίζοντες, σου αποκαλύπτει κι άλλους δρόμους που δεν μπορούσες να φανταστείς ότι διασταυρώνονται τόσο αρμονικά, γνήσια, με καθαρότητα και ειλικρίνεια, πόσο μάλλον όταν το συνοδικό αποτέλεσμα είναι προϊόν συνεργασίας δύο ανθρώπων.

Παρά το γεγονός ότι ξεκινάς να διαβάζεις με την απόλυτη πεποίθηση ότι ένα τέτοιο βιβλίο απευθύνεται σε κοινό που έχει ρίζες στην Αγναντία, ωστόσο η ανάγνωσή κατακτά ακόμη κι εκείνους-όπως εμένα- που μέχρι πρότινος αγνοούσε το γεωγραφικό της στήλη. Κι αυτό είναι το πραγματικό επίτευγμα των συγγραφέων: ότι παρότι η αφετηρία είναι τόσο συγκεκριμένη, οι καταστάσεις και τα πρόσωπα τόσο ανικνεύσιμα και αναγνωρίσιμα μόνο σε μια μικρή κατηγορία αναγνωστών, οι διαστάσεις της αφήγησης και ο απόκοσμος των εξιστορούμενων αναγνώσις στο καθολικό, στο θρίαμβο της μνήμης, της νοσταλγίας, των ίδιων των συναισθημάτων εν τέλει.

Τα “Αγναντίτικα λιχνίσματα” μου δίνουν έντονα την εντύπωση ότι συστατούν την αγωνιώδη προσπάθεια των συγγραφέων τους να περιωθούν ό,τι μπορούν απ’ την παιδική και εφηβική τους ηλικία σ’ έναν τόπο, την ιδιαίτερη πατρίδα τους που θεωρούν ότι τους προέκυψε με ό,τι είναι σήμερα, με ό,τι έχουν καταφέρει να πετύχουν στη ζωή τους. Γι’ αυτό και το ηθογραφικό-λαογραφικό-αυτοβιογραφικό στοιχείο που διατρέχει τον κύριο κορμό της αφήγησης πλασιώνεται από μια ειρωνική τοποθέτηση των συγγραφέων για το σήμερα. Η αδιάλειπτη σύγκριση του χθες και του τώρα είναι που αποτέλεσε αφενός την αφορμή για τη συγγραφή και αφετέρου την εσωτερική ανάγκη να γυρίζουν κυριολεκτικά ή νοερά στον τόπο όπου οι αναμνήσεις αναμνησθούν συναισθημάτα, στάση ζωής και αξίες.

Εκείνο, όμως, που θα μου επιτρέψετε να προσθέσω λόγω ειδικότητας και εξοικείωσης με το αντικείμενο είναι το γεγονός ότι οι σύντομες αφηγήσεις του βιβλίου χωρίζονται σε ευδιάκριτες θεματικές ενότητες οι οποίες προεξεγγέλλονται με μοναδικό κάθε φορά τρόπο (έμμετρα, ποιητικά, νοσταλγικά, με τη μορφή ρητών ή ερωτήσεων) διακρίνονται από μια έντονη λογοτεχνικότητα, κι ενώ ο βασικός θεματικός τους πυρήνας είναι πληροφοριακός και πρωτογενής η μνήμη, ο τρόπος με τον οποίο ξεδιπλώνεται η αφήγηση έχει στοιχεία λογοτεχνικά που προσδίδουν στην σύντομη φόρμα του διηγήματος. Με μια απίστευτη γλωσσική καθαρό-

τητα, μ’ ένα ύφος λιτό χωρίς ροπή προς τις συναισθηματικές εξάρσεις ή τους δόκονους λυρισμούς μου θύμισαν έντονα τα πεζογραφήματα του Γ. Ιωάννου, ασχέτως αν εκείνος εστιάζει τη θεματολογία του στον αστικό χώρο της Θεσσαλονίκης.

Κλείνοντας, είμαι σίγουρη πως για όσους έχουν άμεση σχέση με την Αγναντία το βιβλίο αποτελεί συγκλονιστικό τεκμήριο μιας άλλης εποχής που έχει περάσει ανεπιστρεπτή. Για μένα το τέλος της ανάγνωσης που έγινε σχεδόν απνευστί με βρήκε σε απολύτη ταύτιση με την τελευταία παράγραφο του βιβλίου. Χωρίς να έχω παρόμοιες παραστάσεις και αναμνήσεις-ως παιδί της πόλης κι εγώ- ένισσα να ταξιδεύω νοερά σ’ ένα χωριό που αγάπησα μέσα από ένα βιβλίο κι αυτό είναι η ουσία της προσφοράς των συγγραφέων και το μεγαλείο της ανάγνωσης.

Αγνή Γ. Παπακώστα

Φιλόλογος

Υποψήφια διδάκτωρ Α.Π.Θ.

Κοζάνη, Γενάρης 2008

♦♦♦

Αγαπητέ Χάρη

Σε ευχαριστώ πάρα πολύ για την προσφορά σου. Έμεινα έκπληκτος όταν έφθασε στα χέρια μου ένα βιβλίο με συγγραφέα το φίλο και συμμαθητή μου Χάρη Ζάχο.

Χάρηκα ειλικρινά που με αυτή σας την προσπάθεια αποτύπωσες παλιές αναμνήσεις που ζώσαμε όλοι μας τόσο έντονα σε μια χρονική περίοδο που μπορεί να φαίνεται βέβαια μακρινή και να χάνεται στο διάβα του χρόνου, στάθηκε όμως καταλυτική για όλους μας στην μετέπειτα πορεία της ζωής μας.

Όταν το διαβάσω βρίσκομαι και κινούμαι στο χωριό μου τον Καταρράκτη, περιπλανιέμαι για ώρες στους δρόμους του, μπορεί να συναντώ ανοικτές και κλειστές πόρτες σπιτιών, συναντώ όμως τους ίδιους ανθρώπους, με τις ίδιες σκέψεις μόνο που οι ονομασίες διαφέρουν.

Σε γνώρισα στο γυμνάσιο, στην τάξη, μάθαινα καλά και γρήγορα για τα σχολεία που υπηρετούσες, αλλά το συγγραφικό σου ταλέντο δεν το γνώριζα.

Για τα “ΑΓΝΑΝΤΙΤΙΚΑ ΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ” εκφράζω τα πιο θερμά μου συγκαρπτήρια και εύχομαι ολόψυκα πολύ σύντομα να μας χαρίσετε ένα καινούριο σας έργο.

Λεωνίδα Τζουμάκας

♦♦♦

Αχαρνές, 14-1-2008

Αγαπητέ συνάδελφε και φίλε Χάρη

Πέρα με ιδιαίτερη χαρά και ευχαρίστηση τα “ΑΓΝΑΝΤΙΤΙΚΑ ΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ” και σε ευχαριστώ από καρδιά για την ευγενική προσφορά, καθώς και για την τόσο θερμή και εγκάρδια προσωπική αφιέρωση.

Είναι αναμφισβήτητο ότι η χαρά της δημιουργίας συνιστά το κύριο έπαθλο για το συγγραφέα ενός βιβλίου. Η αλήθεια αυτή αναπλήρωσε από μόνιμης, μόλις διάβασα το εξαιρετικό έργο των συγγραφέων Χάρη Ζάχο και Χρήστου Τούμπουρου.

Η θεματολογία του βιβλίου, η γλώσσα η απλή και καθαρή της Ηπειρωτικής γης, οι φωτογραφίες

ες που στολίζουν και δένουν την όλη αφήγηση, η επιλογή των θεμάτων, όλα αυτά καθιστούν το βιβλίο σαγηνευτικό, ελκυστικό και ενδιαφέρον.

Η παράδοση, ο πολιτισμός, η μνήμη και η ιστορία, συνοδεύουν τον αναγνώστη της κάθε σελίδας. Μεταφέρει τον κάθε αναγνώστη στην όμορφη “ΑΓΝΑΝΤΙΑ” και ζει κι αυτός τα ήθη, τα έθιμα, τις ασχολίες και τις συνήθειες των κατοίκων, γελά με τις καθημερινές ιστορίες και πλάκες και θυμάται το δικό του χωριό, το δικό του τόπο, τη δική του “ΑΓΝΑΝΤΙΑ”, που βέβαια δε διαφέρει και πολύ από αυτά που διαβάσει στο βιβλίο.

Με συνεπεία ο λόγος ο καθαρός, ο ειλικρινής, ο λιτός και απέριτος και το ευχάριστα τονισμένο προσωπικό ύφος των συγγραφέων. Η διαφύλαξη της παράδοσης του τόπου σας, είναι αυτό που πετύχατε με το τόσο ωραίο βιβλίο σας και που αφιέρωτε παρακαταθήκη στις γενιές που έρχονται, γιατί να μην ξεκινάμε ότι:

“Λόος που την παράδοση ξεχνά να συλλογιστεί

στο λήθαργο του μαρμασμού

παυσιπύχνη κοιμάται”.

Τελειώνοντας νιώθω ειλικρινά την ανάγκη να ευχαριστώ και να συχαρώ τόσο το φίλο και συνάδελφό μου Χάρη Ζάχο και τον κ. Χρήστο Τούμπουρο, για την προσεγγίση και ουσιαστική συμβολή τους, για τη συντήρηση και μελέτη του πολύτιμου λαογραφικού θησαυρού μας.

Τα “ΑΓΝΑΝΤΙΤΙΚΑ ΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ” πήραν μια ξεχωριστή θέση στην εκτίμησή μου και στη βιβλιοθήκη μου, όπως κι εσύ φίλε Χάρη, κατέχεις μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά μου.

Με εκτίμηση

Μανώλης Χαραλαμπίδης

Δάσκαλος - Διευθυντής

Αντιδήμαρχος Διοίκησης και

Παιδείας Δήμου Αχαρνών

♦♦♦

Όταν αρχίζεις να διαβάζεις το βιβλίο “Αγναντίτικα λιχνίσματα”, έκδοσης Δήμου Αγναντιών Άρτας, που έγραψαν οι: Χάρης Ε. Ζάχος και Χρήστος Α. Τούμπουρος, τα μάτια σου φέρνουν μπροστά σου το όμορφο χωριό της Αγναντίας, ένα κεφαλοχώρι της Άρτας, κτισμένο σε μία ήμερη πλαγιά των Τζουμέρκων, σε υψόμετρο 600 μ., στεφανωμένο από έλατα, πρίνα, κέδρα, πλατάνια, καρυδιές, μηλιές, κερασιές... και καρπερά περιβόλια, που ποτίζονται από κρυστάλλινα γάργαρα νερά, ενώ στις ρεματιές τραγουδούν γλυκόλαλα τ’ αποδόνια και χορεύουν ξέφρενα νεράιδες λυγρόκορμες...

Και, μαζί με τ’ Αγναντία της Άρτας, έρχονται μπροστά σου και όλα τα χωριά της πατρίδας μας, που παλεύουν να σταθούν όρθια και διατηρούν την ύπαρξή τους από την ερήμωση της εγκατάλειψης, για να μας μεταλαβάνουν την καταγωγή μας, να μας θυμίζουν από πού ήρθαμε και για πού τραβάμε, να νιώθουμε περήφανοι για τις ρίζες μας και να γονατίζουμε μ’ ευλάβεια σ’ εκείνους που έμειναν εκεί και...φυλάει Θερμοπύλες, αλλά κουράστηκαν για να κυνηγούν το κ’νάβ’ (=κουνάβι) και να κυνηγούν τις κουκουβάγιες από τα χαλάσματα!...

Η ζωή δεν είναι μόνο το σπέρμα. Είναι και οι χιτες. Είναι οι θωμένες ώρες με τους καπνούς, τις λαχτάρες, το δύσκολο αγώνα της καθημερινότητας. Είναι οι όμορφες στιγμές με τα παιδικά όνειρα και τους οραματισμούς, με τη νοσταλγία των χρόνων που πέρασαν και τη μελαγχολία για κείνα που αγαπήσαμε και χάθηκαν χωρίς ποτέ να μας ξανασυναντήσουν. Είναι, καθώς επισημαίνουν στην εισαγωγή του έργου τους οι συγγραφείς, “η ψυχή, ο καμμός, τα βάσανα, η φτώχεια, οι χαρές και οι λύπες όλων των Αγναντιών”.

Στο ενδιαφέρον βιβλίο τους “Αγναντίτικα λιχνίσματα”, οι συγγραφείς λικνίζουν με αγάπη το παρελθόν και θυμούνται “κάθε τόπο, κάθε γωνιά και κάθε αγναντίτικο απόσπιο”, εκεί, που όχι απλά ονειρευτήκαν αλλά έπλησαν φυλλωσιές ονείρων...

Θυμούνται: τη στέγασση, τα καρδία, τα ξεφλουδίσματα. Θυμούνται το ποταμάριο του Λεμονιά, το ποδοσφαίρο στο χωριό, τα κάλαντα. Θυμούνται την πουλερική, τις ποίσεις του χωριού, το πατίνι. Θυμούνται το γεφύρι, το ψάρεμα, το κυνήγι, την τσιπούνα. Θυμούνται την κατακόρη βολή, το σκιάκτρο. Θυμούνται την Αθήνα του 1965 στην οδό Αριστοτέλους αριθ. 50. Θυμούνται τον παπά, το δασκαλο, τον καθηγητή, το γιατρό...Θυμούνται τη γιαγιά και την πρωίδια Αγναντίτισσα μάνα, “φορτωμένη στην πλάτη με το κλαρί, το όνειρο, το όραμα, το θάμνο: να μεγαλώσουν τα παιδιά, να σπουδάσουν, να φαν’ όμορφο ψωμί...”. Θυμούνται τη φιλοξενία του μπάρμπα Λάζου και κείνη την πόση, ήμερη αγωνίστρια της ζωής, την Αγναντίτισσα Μαρία Ανδρόνι, που “έκανε πάντοτε με ευχαρίστηση το δημόσιο Άγναντα - Καρυά, με χιόνια, με βροχές...στη λαοπουριά...μ’ ένα τσουβάλι φορτωμένο στην πλάτη της, γεμάτο καλαμπόκι κι άλλα ψώνια για τη φαμίλια της...και δε βαρυνόκοιμσε ποτέ...”.

Το βιβλίο “Αγναντίτικα λιχνίσματα” με τα πολλά θέματα, τις κοινωνικές εικόνες, τις αληθινές μαρτυρίες, τις επεξεργασμένες εντυπώσεις τοπικών φωτογραφιών, που συμπληρώνουν, κοσμούν και ζωντανεύουν τα κείμενά του, είναι ένας ολόκληρος κόσμος τιμητικός για το παρελθόν, ένα παρελθόν, που βίωσαν οι συγγραφείς και το διηγούνται με γλαφυρότητα.

Οι 320 σελίδες του βιβλίου τους “Αγναντίτικα λιχνίσματα” είναι γεμάτες φωνές. Είναι αναφορά στη συμπεριφορά και σε πράξεις που τίξουν την ηθική, την τιμιότητα, την ψυχική και πνευματική έκφραση του λαού μας. Είναι η απλότητα και η λειτουργικότητα της σκέψης των Αγναντιών, που σημάδεψε ανεξίτηλα τον εσωτερικό κόσμο δύο ανθρώπων-των συγγραφέων-και φλόγισε τις αναμνήσεις τους, για να τις δώσουν λιτρωτικές σε ώρες περισυλλογής...

Βαθιά και φιλοσοφημένη η σκέψη τους, οξυύατες οι παρατηρήσεις τους, η εξομολόγηση ειλικρινέστατη, ο στοχασμός συμπεκνωμένος, ο λαϊκός πολιτισμός διαπιστωμένος από την ανθρό-

πική περιπέτεια, από την ίδια τη ζωή.

Οι συγγραφείς: Χάρης Ε. Ζάχος και Χρήστος Α. Τούμπουρος, ξέρουν να αξιολογούν τα θέματά τους, να καταργούν το πολύλογο και κουραστικό, την απογοήτευση και την ανευθυνότητα. Και η κατάθεσή τους σημαντικής παιδαγωγός, ευθύνη και καρπός μακρόχρονης πείρας.

Με οξύτατη όραση και μνήμη μιας θαυμαστής εγρήγορης, εξιστορούν με τη συνειδησία των αληθινών πνευματικών ανθρώπων, μια ζωή που πέρασε και που τόσα πολλά άφησε, μια εποχή με ευτράπελα και οσοδάρ, τα οποία ανήκουν στην ιστορία του τόπου τους και δεν πρέπει να περσούν αναπατήρητα.

Μας δίνουν οι συγγραφείς, το πνεύμα και τα βιώματα του λαού των Αγναντιών και πραγματώνουν μια αξιόλογη προσφορά, που μπορεί να καταγραφεί τιμητικά στο λαϊκό μας πολιτισμό και διαχρονικά να συμπληρώνεται από το σήμερα και το αύριο.

Αξίζει, λοιπόν, να διαβαστεί το βιβλίο “Αγναντίτικα λιχνίσματα”, αλλά και πρέπει να προσεχτεί ιδιαίτερα για τη σημαντική προσφορά του στο λαϊκό μας πολιτισμό και την παρδόδο.

Μπάμπης Μουρούτσος

Δάσκαλος - Συγγραφέας

Λαγκάδια Αρκαδίας

♦♦♦

30 Νοεμβρίου 2007

Φίλιππε μας Χάρη

Σε ευχαριστώ για το βιβλίο που μας έστειλες

Ομολογούμε, μας έχει συναρπάσει. Ο τρόπος που χειριστήκατε το λόγο και ιδιαίτερα την Τζουμερκώτικη υποτοπολογία κάνει τον αναγνώστη να σέρνει τη φαντασία του σε άλλου είδους πολιτισμούς. Ναι πιο αγνούς, δύσκολους, μα πιο ανθρώπινους.

Όμως η ζωή συνεχίζεται και οι καιροί αλλάζουν. Νέα ήθη, νέα έθιμα. Τον παλιό αυτό τρόπο ζωής που μυρίζει ανθρώπινα-και που ερεξεί τον ζήσανε από κοντά- χρειάζεται ικανός τεχνίτης στην χρήση του λόγου για να διατυπώσει στο χαρτί με το καλμάρι όλων αυτών τον πλούτο. Κι αυτό ακριβώς το καθορθώσε ΕΣΕΙΣ αγαπητοί Ζάχο και Τούμπουρε!

Τα θερμά μας συγκαρπτήρια από την Κύπρο!

Με αγάπη

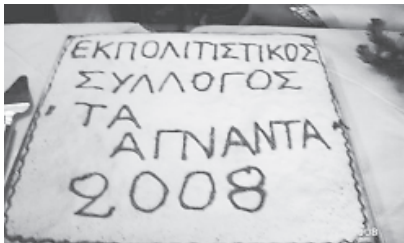
Μιχάλης και Ευαγγελία

Πιπυλίδη

Λευκωσία

ΚΟΠΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Σε μια ζεστή ατμόσφαιρα, με τις ευλογίες του Ιερέα μας κ. Σπ. Σιάχαλου, με την παρουσία του Δημάρχου κ. Χρήστου Χασιάκου, του Δημοτικού Συμβούλου κ. Γιάννη Γιαννούλα, του Προέδρου του Τοπικού Συμβουλίου κ. Χριστόφορου Κοντογεώργου και μελών του Τ.Σ., πραγματοποιήθηκε η πρώτη Εκδήλωση του Συλλόγου μας στις 5 Ιανουαρίου, με μεγάλη επιτυχία και με αθρόο συμμετοχή των κατοίκων του χωριού μας.

Στην Ταβέρνα του Δημ. Μήτσου που συγκεντρωθήκαμε, κατάμεστη από Αγναντίτες με τη χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, κάναμε την κοπή της Βασιλόπιτας. Η πρώτη αυτή Εκδήλωση, θα ακολουθήσουν και άλλες, άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις, ευχαριστήθηκαν όλοι και είπαν τα καλύτερα λόγια και εκείνοι, οι λίγοι, που δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν, αλλά ενημερώθηκαν για την επιτυχία που είχε η Εκδήλωση. Ήταν, ίσως, η πρώτη φορά που έγινε Εκδήλωση στο χωριό μας και απευθυνόταν σ' αυτούς που, ακόμα και τους δύσκολους μήνες του χειμώνα, μένουν εδώ ταγμένοι, όπως οι ίδιοι λένε, "να φυλάνε άμυνα".

Ο Γραμματέας του Συλλόγου Κώστας Παπακίτσος, εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου, ευχαρίστησε όλους για την παρουσία τους, ευχήθηκε τα καλύτερα για το νέο έτος και αναφέρθηκε για λίγο στους σκοπούς και τη δραστηριότητα του Συλλόγου και τη συνεργασία που έχει ξεκινήσει ο Σύλλογος με το Τοπικό Συμβούλιο και τη Δημοτική Αρ-

χή. Είπε επίσης ότι έχουν προγραμματιστεί και άλλες Εκδηλώσεις, που θα γίνονται κάθε φορά και σε άλλο κατάστημα του χωριού μας. Παρουσίασε μέρος του έργου που έχει ξεκινήσει η Αδελφότητα Αγναντιτών Αθηνών για τη συλλογή και αρχειοθέτηση παλιών φωτογραφιών και παρακάλεσε όλους να συνδράμουν αυτή την προσπάθεια.

Ο Ιερέας μας κόβοντας την Βασιλόπιτα ευχήθηκε ειρήνη, χαρά, αγάπη και ομόνοια. Παίνεψε την πρωτοβουλία του Συλλόγου και ευχήθηκε παρόμοιες Εκδηλώσεις στο χωριό να γίνονται τακτικότερα.

Ο Δήμαρχος κ. Χασιάκος ευχήθηκε χρόνια πολλά, καλή χρονιά και είπε ότι η Δημοτική Αρχή στηρίζει παρόμοιες Εκδηλώσεις που γίνονται στο χωριό μας.

Μίλησαν επίσης και ευχήθηκαν ο Δημ. Σύμβουλος κ. Γιαννούλας και ο Πρόεδρος του Τ.Σ. κ. Κοντογεώργος. Ο Πρόεδρος του Τ.Σ. είπε ότι η συνεργασία που άρχισε με το Σύλλογο θα συνεχιστεί όταν αυτή θα ζητείται ή όταν θα ανακύπτει κάποιο πρόβλημα στο οποίο μπορεί να βοηθήσει. Ο κ. Γιαννούλας μίλησε για τη συνεργασία που θα πρέπει να αναπτυχθεί μεταξύ των Συλλόγων και για την πύκνωση Εκδηλώσεων στο χωριό.

Μετά το μοίρασμα της Βασιλόπιτας ο Σύλλογος πρόσφερε μεζέδες, πίτες, αναψυκτικά και ποτά σε όλους. Τυχερή της χρονιάς ήταν η κ. Βασιλική Αναστασίου στην οποία όλοι οι παρισταμένοι ευχήθηκαν υγεία και χαρά στην ίδια και στην οικογένειά της και πάντα τυχερή.

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ-ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΑ ΑΓΝΑΝΤΑ"

Έδρα: Άγναντα Άρτας, Τ.Κ. 470.43 e-mail: gparaki@Hol.gr
 Άγναντα 15/1/2008
 Αρ.πρωτ. 29
 Προς: Υφυπουργό ΠΕΧΩΔΕ κ. Στ. Καλογιάννη
 Κοιν.: Νομάρχη Άρτας κ. Γ. Παπαβασιλείου

Κύριε Υφυπουργέ

Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας σε έκτακτη ευρεία συνεδρίαση του με μόνο θέμα "Το Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων", αφού συζήτησε με τους κατοίκους των Αγναντών τις σχετικές πληροφορίες που μεταδόθηκαν από τα Μ.Μ.Ε. για το σχέδιο του Π.Δ. που αφορούσαν στο Εθνικό Πάρκο Τζουμέρκων και συγκεκριμένα για την έδρα διαχείρισής του που ορίζεται στα Ιωάννινα,

Αποφάσισε ομόφωνα

Να διαμαρτυρηθεί εντονότατα προς εσάς και να εκφράσει την πλήρη αντίθεσή του με αυτή την απόφαση.

Οι προτάσεις που υποβλήθηκαν από φορείς, όπως π.χ. αυτές της ΟΜΟ-ΣΠΟΝΔΙΑΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΩΝ ΤΖΟΥΜΕΡΚΙΩΤΩΝ και οι διενκρινήσεις που εοίσε δώσατε στη Συνδιάσκεψη της Ομοσπονδίας το καλοκαίρι στη Ροδαυγή, δεν γνωρίζουμε αν τελικώς συμπεριλήφθηκαν στο σχέδιο.

Καθολική απαίτηση των Συλλόγων-φορέων που συμμετείχαν σ' αυτή τη συνδιάσκεψη ήταν, πέραν των άλλων

ρυθμίσεων και επεκτάσεως του Πάρκου, η έδρα διαχείρισής του να βρίσκεται στο κέντρο των ορίων του Πάρκου.

Επειδή ο Νομός της Άρτας βρίσκεται στο κέντρο της συνολικής έκτασης του Πάρκου αλλά και σ' αυτόν εκτείνεται το μεγαλύτερο μέρος του, θεωρούμε αυτονόητο Δήμος του Νομού Άρτας να οριστεί ως έδρα του φορέα.

Οποιαδήποτε άλλη τελική σας απόφαση θα βρει τους κατοίκους του χωριού μας, που πίστεψαν στην αξιοποίηση της περιοχής και στη δημιουργία καλύτερων συνθηκών ανάπτυξής της, αντιθετούς.

Κύριε Υφυπουργέ

Δεν μας είναι δυνατόν να πιστεύουμε ότι οι προτάσεις της Νομαρχίας Άρτας, των φορέων-Συλλόγων της περιοχής και η αισιοδοξία των κατοίκων για κάτι καλό στον τόπο μας, μένουν στα χαρτιά και είναι ξεχασμένα καλοκαιρινά όνειρα.

Για το Δ.Σ.
 Ο Πρόεδρος
 Δημ. Καπέλης
 Ο Γεν. Γραμματέας
 Κώστας Παπακίτσος

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΜΑΣ ΕΝΤΑΓΜΕΝΑ ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ "ΠΙΝΔΟΣ"

1. Συντήρηση Ι. Μ. Αγ. Αικατερίνης Καταρράκτη, προϋπ.	489.793	Ευρώ
2. Δρόμος Καταρράκτης-Βουργαρέλι, (Α' φάση), προϋπ.	3.000.000	Ευρώ
3. Δρόμος Σκοτωμένου- Καταρράκτη, προϋπ.	300.000	Ευρώ
4. Δρόμος Μακρύκαμπου Λεπ.-Σκοτωμένου, προϋπ.	272.000	Ευρώ
5. Βελτίωση υποδομών Κέντρου Εξυπ. Πολιτών Αγναντών, προϋπ.	150.000	Ευρώ

Αφιερωμένο στον παππού που δε γνώρισα...

Ήταν μια φθινοπωρινή μέρα το Νοέμβριο του 1901. Η μέρα που γεννήθηκε ένας Αγναντίτης, όπως απέδειξε η ιστορία του, λεβέντης. Μόνο έτσι μπορώ να προφέρω τον Μιχάλη Τούμπουρο, ο οποίος άφησε έντονο το στίγμα του, με τα αποτυπώματά του να είναι ακόμα νωπά και να στολίζουν τις "σελίδες του βιβλίου των Αγναντών".

Ανθρωπος φωτεινός, όχι επειδή ήταν μορφωμένος, αλλά επειδή η φύση τον είχε προικίσει με ένα μοναδικό χάρισμα: το μυαλό του έτρεχε γρηγο-

γιάτι σίγουρα έτσι ήταν, απέκτησε έξι παιδιά: πέντε κορίτσια κι ένα παιδί, όπως λέμε. Τη Νίκη, η οποία "έφυγε" για να τον συναντήσει πριν 29 χρόνια, την Αντιγόνη, τη Λότη, την Τσάντα (Αλεξάνδρα), τη Ρινούλα (Κατερίνα) και το μοναχογιό, Στέφανο.

Του άρεσε να μαζεύει την οικογένειά του και να τρώνε όλοι μαζί. Πολλές φορές, μάλιστα, γυρνώντας σπίτι αγόραζε ένα μπουτί κρέας, μάζευε και τα "όργανα" και... "διοργάνωνε" γλέντι. Οποιοι

περνούσε απ' έξω, βέβαια, τον καλούσε για...τρατάρισμα και αν περνούσε η ώρα τον έβαζε να κοιμηθεί.

Ως επίλογο άφησα την αγάπη του για την πολιτική. Μια αγάπη που σήμερα, ίσως, μοιάζει με ελάττωμα, τότε όμως αποτελούσε ιδεολογία και φιλοδοξία για ένα καλύτερο μέλλον. Διατέλεσε επί συνεχείς τετραετίες πρόεδρος του χωριού μας, επιτελώντας σημαντικό έργο και κληροδοτώντας σημαντική παρακαταθήκη στους διαδόχους του.

Η ζωή του και το έργο του ολοκληρώθηκε στις 26/10/1969, ημέρα που άφησε τα εγχώρια για να ταξιδέψει στη "χώρα των αγγέλων", συνοδευόμενος από εκατοντάδες κόσμο που θέλησαν έτσι να εκπράξουν τον θαυμασμό και την αγάπη τους προς το πρόσωπό του, λέγοντάς του με λυγμούς το τελευταίο αντίο.

Αυτός ήταν με μικρές πινελιές ο παππούς μου, ένας άνθρωπος που δε στάθηκε τυχερός να γνωρίσω, μα είμαι πολύ τυχερός που είμαι απόγονός του. Είναι ένα πρόσωπο που έχει εξέχουσα θέση στην καρδιά μου και ήθελα μέσα από αυτές τις φτωχές αράδες να του πω ένα μεγάλο "Σ' ΑΓΑΠΩ".

Τα λέμε σύντομα και πάλι παππού... Κωνσταντίνος Τσάλλας

Φωτό από το γάμο του Παναγιώτη Χρ. Τσιαντή και της Νεκταρίας Καβρουλάκη που έγινε την 1η Μαρτίου, στον ι.ν. Αγίου Βλασίου Μενιδίου. Τους ευχόμαστε να ζήσουν και καλούς απογόνους!

Οι Αναμνήσεις

Όλοι έχουμε αναμνήσεις. Έρχονται μόνες τους, ή τις ανακαλούμε. Μας γεμίζουν με χαρά ή με λύπη. Είναι ένα μέρος της ύπαρξής μας. Μας συντροφεύουν και επηρεάζουν το μέλλον. Χωρίς τις αναμνήσεις, δεν θα υπήρχε δεσμός με το πρόσωπο που γνωρίζουμε και τα μέρη που ζήσαμε. Όσο πιο ισχυρές και ευχάριστες, τόσο πιο δυνατόν ο δεσμός μας. Ειδικά οι αναμνήσεις από τον τόπο που γεννηθήκαμε και ζήσαμε τα παιδικά μας χρόνια είναι οι πιο σπουδαίες για τη διαμόρφωση της προσωπικότητάς.

Ο ξάδερφός μου Κώστας Λιαγκόπουλος και μαθητής μου, αριστούχος, στο Γυμνάσιο Αγνάντων, που ζει περισσότερο από σαράντα (40) χρόνια στη Γερμανία και επισκέπτεται τότε - τότε την πατρίδα μας, έχει εκφράσει τις Αναμνήσεις του από την παιδική του ζωή στα μέρη μας σε μορφή στίχων. Και νομίζω πως πολλοί από μας θα αναγνωρίσουν μέσα σε αυτούς τις δικές τους αναμνήσεις. Και ίσως επηρεαστούν στη συμπεριφορά μας προς τους απογόνους μας, και γενικά τους συνανθρώπους μας. Αλλά, όταν διαβάσετε τους στίχους του, θα έχετε φυσικά και τα δικά σας συμπεράσματα.

• Κώστα, η Ελληνική Πατρίδα σου στέλνει ένα θερμό χαιρετισμό!
Αγγ. Ζοηώτα - διδάστροφος - Τηλ. 210-6396642

Ανοιξη 2007

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Κώστας Λιαγκόπουλος
1. Πατρίδα μου πλήθοςαι κρυμμένα πίσω από τα όρη αν και γεμάτη ομορφιά σου έφυγε ένα αγόρι.

2. Πολλά χρόνια πέρασαν που έφυγα στα ξένα όμως ποτέ δεν έπαψα να σ' αγαπώ εσένα.

3. Οι αναμνήσεις είναι πολλές σαν γεγονότα από χθες για να τις θβλώω δεν μπορώ και ούτε θα ήτανε σωστό.

4. Μου δίνουν κάποια φτερά για να με φέρουν πίσω στους τόπους που μεγάλωσα και θέλησα να αφήσω.

5. Θυμάμαι τα τραγούδια σου τα παικτά με πάθος γραμμένα μέσα απ' τη ζωή και της καρδιάς το βάθος.

6. Θυμάμαι τα παιχνίδια σου και τ' άσπρα τα κολλάδια σου τους πόθους με τα έηατα και τα μεγάλα ρέματα.

7. Θυμάμαι τα κρύα σου νερά απ' τις πολλές βρουσούδες και τα πολλα σου έηατα σε όλες τις ραχούδες.

8. Θυμάμαι τις ανηφορές για τις ψηλές σου τις κορφές τα πετροκυλισματα και τα πολλα τσακίσματα.

9. Θυμάμαι τα απογεύματα τα όμορφα βραδάκια και τα παιχνίδια που έπαιξα με τ' άλλα τα παιδάκια.

10. Θυμάμαι κάτι ευωδιές που σκόρπισε το θυμάρι αλλά και κάτι γρατζουνιές από το αγαπητό πουνράρι.

11. Θυμάμαι τα τρεχάματα και κάποια ακόμα κλάματα τα ακούραστα παιχνίδια στους λόγγους με τα γίδια.

12. Θυμάμαι όταν έφτιαξα το πρώτο μου πατίνι στην κατηφόρα έτρεξε σα νά 'τανε σαινί.

13. Θυμάμαι το Σκοτειό μου στην ακρη απ' την πλατεία κάποια σμιόμπα και πάρα πολλα αστεία.

14. Θυμάμαι τα εκκλησάκια σου κτισμένα στις κορφές και τους μικρούς συνοικισμούς σε όλες τις πηλινές.

15. Θυμάμαι τις γλυκειές νυχτίς με γρύλλους και αστροφεγγιές με ένα φεγγάρι ήμπερ που έβγαλε πίσω απ' το βουνό.

16. Θυμάμαι και τον ουρανό τη νύχτα γεμάτον άστρα και το ψωμί το νόστιμο ψημένο με τη γάστρα.

17. Θυμάμαι όταν καθόμουναι με γέιτονες και φίλους μιλωτάς για φαντάσματα ή για μεγάλους θρύλους.

18. Θυμάμαι και τα φρούτα σου τα σύκα τα σταφύλια αγάπες και γλυκά φίλιά που δίναν κάποια κείλια.

19. Θυμάμαι τις τσουλήθρες σε κάδους πηλαγιά με ρίπες που είχαν σαν αποτέλεσμα στο παντελόνι τρύπες.

20. Θυμάμαι τις συναιήδες που κάναν τα τζτζίκια σε κάδους κηλάδα πρσίνο στους λόγγους με τα ρείκια.

21. Θυμάμαι το κελιάδισμα που κάνανε τ' ανδόνια τα ανοιξίστικα μινύματα που φέρναν τα κελιάδονια.

22. Θυμάμαι κάποια ζεστασιά που σκόρπιζε το τζάκι αν και ο καπνός καμιά φορά μου άκρυζε το μάτι.

Οι πρώτοι μετά τον πόλεμο Τζουμερκιώτες μαθητές Γυμνασίου

"Λύκος διώκει αμνόν..."!

του Χρήστου Αρ. Παπακίτσω

Ελπίζω να μην αθυμιάσε από την άγρια επικεφαλίδα τούτου του κειμένου. Οι όποιες αντιρρήσεις σας για την επιλογή της, είναι δικαιολογημένες. Πιστεύω όμως ότι θα αρχίσουν να αironι, μόλις διαβάσετε τις δυο επόμενες παραγράφους. Εκ προοιμίου πάντως σας λέγω, ότι οι τρεις αυτές λέξεις του τίτλου, πριν εξήγηση δυο χρόνια, με κατατρόμαξαν και με σημάδεψαν τόσο πολύ, που κάποτε έπρεπε να βγάλω κι εγώ το άχτι μου!

Και εξηγούμαι: Τριών ημερών "Γυμνασιόπαις" το 1946, "στραβάδι" αλλά καμαρωτός-καμαρωτός, με το ηληκίο φορεμένο στραβά και μάγκικα, άνοιξα το βιβλίο του Αρχαίου Ελληνικού της Α' Γυμνασίου, για να ιδώ τι σπουδαία "σπουδόνματα" θα μάθαινα στο νέο και αναβαθμισμένο σχολείο μου, στο μόνο τότε στα Τζουμερκιά (οκτατάξιο) ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΓΝΑΝΤΩΝ! Μόλις συλλαβισα στην πρώτη γραμμή του πρώτου μαθήματος τη φράση "λύκος διώκει αμνόν...", έτριψα τα μάτια μου και έβαλα το σκουρό. Όχι... δε φοβήθηκα το λύκο!... Γι' αυτόν είχα ακούσει πολλά και ίσως μου είχε γίνει και συμπαθής, επειδή δεν έτρωγε τη ζημιά του γίδα, που πολύ συχνά του την έστελνε η μάνα μου κατευθείαν στο στόμα του, γαρνιρισμένη με πολλές κατάρες και βρισιές, σαν και τούτες: "Ψα... που να σε φάει ο μαύρος λύκος;" και, "αχ!... μωρή μαγκούρα, λυκοσκόμηση!"...

Με τρομάξαν όμως τα δυο άλλα εντελώς άγνωστα σε μένα "θηρία" της πνευματικής μου ζούγκλας, που τον συνόδευσαν! Εκείνο το άγνωστο (ευγύρι, "δωκεί αμνόν", με έσκιαζε τόσο, που ακόμη και τώρα λυπάμαι τον εαυτόν μου όταν τον θυμάμαι α' εκείνο το χάλι!... Αχ!... αυτό το άγνωστο, από παιδί με τρώαζε!... Σκεφτείτε τη ψυχολογικά προβληματή μου που είχαν δημιουργηθεί, αν η πρόταση αρχίσε π.χ. με μια από τις λέξεις: θας (=τοακλίνω), αλώπηξ, γυψ, ιεράς... Δε θα είχα γνωστό κανένα από αυτά τα "ζουμπερά" για να απεικονίσω κατά πόσο πήγαινα, ενώ ο "λύκος", μ' έκανε να ψυχαινομύμαι την ... περιπέτειά μου!...

Την άλλη μέρα έμαθα ότι έκλαιγαν απ' την τρομάρα τους όλοι οι συμμαθητές μου και οι μανόδες τους, όπως και η δική μου που, όμως, έκαίγε διακριτικά! Κατοικούσαμε παράμερα, και δίπλα μας υπήρχε λόγγος. Εκεί πήγαινε να κόψει κομμάτια για τις "λυκοσκίμνες" και έσκουζε κρυφά για τη δική μου την κακοτυχία... Γι' αυτό 'καναν οι καμμένες που δεν μπορούσαν να μας βοηθήσουν, αφού οι περισσότερες δεν είχαν πείδα και θάλλω σχολείο! Τότε, το πήγαινε-έλα σ' αυτό, άνοιξε το δρόμο προς τα πονηρά συνταραγμένα και τις... επικίνδυνες συναναστροφές με "παιδιά"! Οι ελαχίστες οικογένειες που έσπαιναν προσωρινά αυτά τα ταμπό και έστελναν τις κοπέλες τους στο σχολείο, μετά δυο τρία χρόνια, πριν δηλαδή προλάβουν να... επιπνεύσουν, τις σταματούσαν!... Έτσι λοιπόν, όταν μεγάλωναν και γίνονταν μανόδες, είχαν σχεδόν άδειο από πληροφίες "το σκληρό τους δίσκο" και δεν μπορούσαν να μας πουν τι είναι ο "αμνός" και τι στο διάολο κάνει... Οι πατεράδες μας που ίσως μπορούσαν να μας βοηθήσουν, περνούσαν σπάνια από το σπίτι. Ήταν συνήθως μακριά μας, επιδιδομένοι στην άγρια του ψωμιού ή στο κυνήγι του εχθρού!...

Ζώντας σε τέτοιες οικογενειακές και κοινωνικές συνθήκες, εμείς οι μαθητές, τα τότε πρωτάκια του Γυμνασίου, δεν είχαμε κανέναν να μας συμπληρώσει τις τεράστιες ελλείψεις που μας είχε αφήσει η ελλειψή φοίτησή μας στο Δημοτικό Σχολείο, εξαιτίας του πολέμου, της κατοχής, της Εθνικής Αντίστασης και των συνακόλουθων κακοχαιών. Φοβισμένοι, ησυχασμένοι, γυναινοί και ευπαλόνι, περνούσαμε φευγαλέα από το Δημοτικό και μετά από τρία, το πολύ, τέσσερα χρόνια ευκαιριακής φοίτησης, ξεσκόλαζε πνευματικά αναλφάβητοι! Και παίρναμε Απολυτήριο, κυριολεκτικά, απ' το "Κρυφό Σχολείο" που τότε είχε αναβιώσει στα χωριά μας... Εμείς στα Αγναντα κάναμε μάθημα "μέσα στη θαλόκτηση εκκλησία" της Παναγίας, επειδή το δημόσιο διαδιδασκλήριό μας με τα κόκ-

κινα κεραμείδια της στέγης του, αποτελούσε ελκυστικό στόχο για τα βουβαροδιστικά των κατακτητών. Η Εκκλησία, όμως και όλα τα σπίατα του χωριού, είχε πέτρινη τη σκεπή της και δεν ξεχώριζε, δεν προκαλούσε... Είχε βέβαια το Σταυρό σαν ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, αλλά αυτός μας φύλαγε... Και, στο κάτω-κάτω, αν οι ιπτάμενοι επιδρομείς τον εντόπιζαν, πιστεύαμε πως δε θα τον σημάδευσαν. Τι στο καλό... χριστιανοί άνθρωποι ήταν κι αυτοί - δεν θα είχαν ντιπ θεό μέσα τους;

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τι γράμματα μαθαίναμε στοιβαγμένοι εκεί στην εκκλησιά τριακόσιοι (300) και πλέον μαθητές έξι τάξεων, με ένα δάσκαλο, με Αναγνωστικό από τρίτο και τέταρτο χέρι, με σπασμένη πλάκα και αυτοσχέδιο πετροκόντυλο, χωρίς θέρμανση και, οι πιο πολλοί, χωρίς κάθισμα και θρανίο και όλοι μας υποσιτισμένοι!... Παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειες που έκανε ο λαμπρός δασκάλος μας, ο αείμνηστος Κώστας Βρόντος, δεν προλάβαινε να μας διδάξει κάτι περισσότερο από λίγη αγωγή, γραφή και αριθμητική, μολοντί εργαζόταν όλη μέρα, χωρίς να του υποχρεώνει και χωρίς να τον πληρώνει κανείς!... Αλλά ούτε ραδιόφωνο και τηλεοράσεις υπήρχαν τότε για να ακούω και να μαθαίνω με καμιά λέξη παραπάνω από εκείνες που μας έλεγαν οι μανόδες μας... Το ίδιο ασηφαλώς συνέβαινε σε όλα τα Τζουμερκωφία.

Δεν ήταν επομένως παράξενο που δεν έξεραμε τι ήθελαν να πουν οι λέξεις, "δωκεί αμνόν", που συνόδευσαν το λύκο. Απλώς μας φαίνονταν πολύ αλλόκοτες και απειλητικές. Έτσι άγριες τις φαντάζονταν στα χωριά μας όλες σχεδόν οι μανόδες και "ολοφύρονταν" λέγοντας: "Πω, πω, πω, τι θα γίνουμε με τούτα τα παιδιά μας... Μικρά, μαύρα και άγρια είναι εκείνα τα έρμα τα γράμματα που μαθαίνουν στο Γυμνάσιο"! Έτσι θρηνηλογούσαν οι καμμένες ομαδικά, όταν έσπαιναν στη βρύση, στο μύλο και στη "νεροτρουβιά".

Αυτών τον γενικευμένο κλαυθμό και οδυρμό άκουε ο τότε νεαρός διδασκλικός υπάλληλος αείμνηστος Αριστοτέλης Ζ. Τούμπουρας και μάλιστα η καρδιά του... Έτρεξε σαν ο από μηχανής θεός για να δώσει λύση. Μάθευε κάθε απόγευμα στο υπερώο της Εκκλησίας, στο γυναικωνίτη, όσους μαθητές ήθελαν και εκεί τους ερμήνευε μία-μία τις λέξεις, όχι μόνο του μαθήματος της ημέρας, αλλά και του παρακάτω. Από τις εκατό περίπου λέξεις που είχε κάθε κείμενο, είναι αμφιβολία αν έξεραμε τις πέντε. Και πώς να τις μαθαίναμε, οι έρμιοι, αφού κάθε φορά αυτές και τα άθρα τους παρουσιάζονταν μπροστά στα μάτια μας με παραδέναν αλλαγμένη μορφή! Δεν προλαβαίναμε να γνωρίσουμε π.χ. τα ζεύγη των λέξεων: "ο μιν" και "η μινά" και σε λίγο μας παρουσιάζονταν με τις μορφές: "τω μινί, τωις μινί", το πρώτο, και "τη μιν, ταις μινίς", το δεύτερο! (Λυπάμαι που το πληκτρολόγιό μου δεν έχει περιπωμένες και υπογεγραμμένες για να τις βάλω εκεί που πρέπει). Ξεκαρδίζομσταν στα γέλια με τα εξεζητημένα και προκλητικά μασκαρέματα μερικών λέξεων που, τις σε κερταόζικες εμφανίσεις τους, μας έδναν αφορμές και κάναμε μ' αυτές γουστόζικα και γαργαλιστικά λογοπαίγνια!...

Το τι τράβηξε ο Τέλης Τούμπουρας μ' εμάς "τα απελέκτα κούτσουρα" εκεί στο γυναικωνίτη, δεν περιγράφεται! Δεν άντεχε μόνος του και πότε-πότε έβγαίρε βοηθό του τον αείμνηστο Χρήστο Δ. Παπαγιάννη, ταμειάκο υπάλληλο, ο οποίος επιπλέον είχε αναλάβει και τον τομέα της ηθικής και μουσικής διαπαιδαγώγησής μας. Στο διάλειμμα, για να μας ξεκουράσει, αλλά και για να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε την ιερότητα του χώρου, μας έβγαλε να τη βελούδινη φωνή του κατανυκτικά εκκλησιαστικά τροπάρια, αρχινώντας πάντοτε από την πανηγυρική Δοξολογία. Όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και οι

Πάσχα, εκτός από τα τροπάρια των Αγίων αυτών ημερών, μας μάθαινε και τα αντίστοιχα κάλαντα. Ήξερε πως τα λίγα αυγά και τα καρδιά που, πηλώντας το έθνος, θα μαζεύαμε, ήταν βλαιοί⁽²⁾ για μας...

Η βελτιώσή μας στα Αρχαία Ελληνικά, έργο των αλτρουστών αυτών Αγναντιτών, ήταν θεαματική! Ο φιλόλογος καθηγητής μας, ο αείμνηστος Ηλίας Χουλιάρης, είχε να το λέει. Μαθαίναμε, βλέπετε, και το παρακάτω μάθημα και κάναμε τους έμπονους! Τότε καταλάβαμε ότι κάθε λέξη μέσα σε μια πρόταση έχει τη δική της αποστολή και το δικό της όνομα. Εκεί στην Εκκλησία, με τη φώτιση της Παναγίας και με την επιμονή και υπομονή των άμισθων φροντιστών μας, μάθαμε ότι η πρώτη λέξη του τίτλου του παρόντος κειμένου (λύκος) είναι υποκειμένο, η δεύτερη (διώκει) ρήμα και η τρίτη (αμνόν) αντικείμενο. Και τα μάθαμε από τα άγνωστα και τρομερά, από ανθρώπους που δεν ήταν καθηγητές, αλλά είχαν μέσα τους φωνητωμένη τη φλόγα της προσφοράς σε μια ταλαιπωρημένη και άτυχη γενιά μαθητών. Διαπίστωσαν αυτοί οι ευγενείς φροντιστές πως ότι δεν ήμασταν "κούτσουρα" μη επιδοχόμενα πελέκημα, αλλά "τρομπουκία"⁽³⁾ ανεπεξέργαστα, ατόφια, που κοιβαλούσαν ακόμη επάνω τους σαρακισμένες φλούδες και σκληρούς ρόζους, αφού την λείανσή τους τη δεικνύσαν βίαια οι κατακτητές. Συνέχισαν αυτοί το τροχίσμα μας με ό,τι μέσα διέθεταν ή επιπούσαν, και μας σοφολούσαν.

Εκεί στην Εκκλησία πήραμε για πρώτη φορά λίγη μπουριά απ' τους "μηχανισμούς" λειτουργίας της Γραμματικής και του Συντακτικού. Τότε, η πρώτη συντακτική επεξεργασία της πρότασης "λύκος διώκει αμνόν", μας οδήγησε σε μια πολύ χρηστική ζωβολία που κάναμε κατά τα επόμενα μαθητικά μας χρόνια. Μας έδωσε την ιδέα και επινοήσαμε τον εξής αλληγορικό κώδικα αλληλοβοήθειας για όλα τα διανοήματα των Αρχαίων Ελληνικών: Όταν μας έβρεταν ως θέμα τη συντακτική επεξεργασία μιας πρότασης, αριθμούσαμε τις λέξεις της από την αρχή, και όποιες την επεξεργάζονταν πρώτος και πίστευε ότι την επεξεργάστηκε σωστά, φώναζε εις ετήκοον όλων π.χ.: "τρείς λύκοι και πέντε αρνιά", και όλοι καταλαβαίναμε ότι η τρίτη λέξη ήταν υποκειμένο και η πέμπτη αντικείμενο. Αν ήταν κατηγορούμενο, αντί για αρνιά, έλεγε κατόικη! Βέβαια, είχε έτοιμη και την απάντηση προς τον καθηγητή που αυστηρά και ανήσυχα ρατούσε τις συμβαίει!... Του απαντούσε ότι δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του, γιατί του 'ρθε άφρανα στο νου η λύση κάποιου γρίφου που μας αποσπείρασε στο διάλειμμα! Αχ!... τι σου είναι αυτά τα παιδιά! Όταν είναι ησυχικά, κάνουν πιο πειστικό εκείνο το "πενία τέχνας κατεργάζεται"! Και η πενία τότε ήταν πολυσημαντική!...

Και ύστερα σου λένε μερικοί ότι τα σημερινά "σκανάκια", που σπριζονται στην αναπτυσσόμενη τεχνολογία, είναι πιο έξυπνα! Τους πληροφορούω πως τα παλαιά, ήταν απλά και γεμάτα από ανθρώπινη ζωντάνια, πνευματικότητα και πρωτοτυπία. Αλλά οι σημερινοί αναστήρτοι δε λένε μόνο αυτή την ανακρίβεια - λένε και πολλές άλλες, όπως π.χ., ότι η δωρεάν ενισχυτική διδασκαλία είναι επινοήση και "κοινωνικός μισθός" των τελευταίων ετών και ότι τα φροντιστήρια έφτιαξαν πάντοτε τα πορτοφύλια των γονιών. Φαίνεται πως όσοι προβάλλουν τέτοιους ισχυρισμούς, δεν είναι την τύχη να ακούσουν τίποτε για το Γυμνάσιο Αγνάντων και για τους δασκάλους της περιοχής των Τζουμερκίων, αλλά και για πολλούς άλλους εγγράμματους συμπατριώτες μας που, κατά το πρώτο μισό του αιώνα που πέρασε, μοχλούσαν για τη μόρφωση των ταλαιπωρημένων παιδιών της περιοχής μας.

⁽¹⁾ Ζουμπερά = άγριο και αουλοκώλυτο ζώο, άγνωστης ονομασίας.

⁽²⁾ βλαιοί = θησαυρός, πλούτος, α-φθονία.

⁽³⁾ τρομπουκία = τμήμα χοντρού κορμού δέντρου, απ' το οποίο βγαίνουν οι σάνιδες.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Αγγέλη - Νικοπού Αλεξάνδρα	20
Αθαμαντής Νικόλαος	20
Βρόντος Κωνσταντίνος του Κωνσταντίνου	20
Γεωργίου Ματθαίος (Ράμια)	20
Δασύρα - Χριστοβασιίη Χρυσούλα	20
Ζάραγκα Πανδώρα	30
Ζάραγκας Γεώργιος του Λάμπρου	30
Ζάραγκας Ιωάννης του Κωνσταντίνου	50
Ζάραγκας Κωνσταντίνος του Δημητρίου	20
Ζιάβρας Αθανάσιος	20
Ζοήωτα - Κούσουλα Αγγελική	20
Καπέλης Δημήτριος του Κωνσταντίνου	20
Καπέλης Ιωάννης του Λάμπρου	10
Καπέλης Κωνσταντίνος	25
Καπέλης Νικόλαος του Κωνσταντίνου	20
Κούκος Δημήτριος	20
Κρεμπούνη Αντιγόνη	30
Κρεμπούνης Βασίλειος του Κωνσταντίνου	30
Κώστας Ευαγ. Βασίλειος	20
Κώστας Κωνσταντίνος του Γεωργίου	10
Κωστούλας Ευάγγελος του Βασίλειου	50
Λεβούδα-Νικοπού Δημήτρα	20
Λεμονιάς Απόστολος του Δημητρίου	10
Λιάπατας Δημήτριος (φαρμακοποιός)	30
Μασαλής Γεώργιος	10
Μαυροπάνος Δημήτριος του Σωτηρίου	20
Μαυροπάνος Κωνσταντίνος του Σωτηρίου	100
Μαυροπάνος Κωνσταντίνος του Σωτηρίου	20
Μαυροπάνος Σωτήριος του Δημητρίου	30
Μαυροπάνος Σωτήριος του Κωνσταντίνου	30
Μαυροπάνος Χρήστος του Παναγιώτη	20
Μαυροπάνου Άννα του Δημητρίου	20
Μπαζούκα Βασίλειος του Ιωάννου	30
Μπάκου Ζωή του Ηλία	15
Ντούβαλης Γεώργιος του Αλεξ.	50
Ντούβαλης Παναγιώτης του Γεωργίου	50
Ντούβαλης Χαρίλαος	15
Παναγοπούλου-Κώστα Βαίτσα	20
Πανούτσου - Ντάση Χριστίνα	20
Παπαγιάννης Χρήστος (Καναδάς)	100 δολ. Καναδά
Παπακίτσος Ευάγγελος (Λευκαντί)	50
Παπακίτσος Κωνσταντίνος του Αλεξ.	20
Παπακίτσος Κωνσταντίνος του Αριστ.	20
Παπακίτσος Χρήστος του Αριστ.	20
Παπακίτσου - Βασίλειος Βάσω	20
Ποθύζος Γεώργιος του Χρήστου	20
Ποθύζος Γεώργιος του Χαρ.	50
Ποθύζος Σωτήριος του Χαριθ.	20
Ρίζος Γεώργιος του Χρήστου	20
Ρίζου-Κουθοχέρη Ελένη	15
Ρίζου-Μπακογεώργου Αικατερίνη	15
Σιαπάτης Γεώργιος του Χρήστου	20
Σιαπάτης Φώτης του Χρήστου	20
Σιαπάτης Χρήστος του Γεωργίου	20
Στεργίου Κωνσταντίνος	25
Τασιούλα - Ανδρόνη Θεοδώρα	20
Τάσης Λάμπρος του Κων/νου	10
Τεμπήλης Δημήτριος (Λεπιανά)	20
Τσιμπέρης Ηλίας του Σωτηρίου	20
Φθούδας Ιωάννης του Χριστοδούλου	30
Φράγκου Σοφία	20
Χαλκιάς Ανδρέας	20
Χάρος Ιωάννης του Κωνσταντίνου	15
Χάρος Κωνσταντίνος του Ιωαν.	15
Χάρος Λάμπρος του Κων/νου	15
Χάρος Μιχάλης του Γεωρ.	20
Χαρος Παντελής του Ιωαν.	10
Χάρου Μαριάννα του Μιχαήλ	20
Χασαλεύρης Νικόλαος	30
Χριστοβασιίης Γεώργιος του Ιωαν.	20
Χριστοδούλου Εφευθερία	20
Χριστοδούλου Χρήστος του Γεωργ.	20
Χρύση-Ζοήωτα Αγαθή	15

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Όσοι διαπιστώνουν ότι δεν καταχωρίστηκε το όνομά τους, ενώ έχει περάσει τρίμηνο από την καταβολή της συνδρομής τους, να επικοινωνούν μαζί μας στα τηλέφωνα: 210-3313067, 210-5137942.

ΒΙΛΜΑ Λ. ΣΑΠΛΑΟΥΡΑ

Διηγήτορας

Ν. Ζέρβα 2 - Ιωάννινα
Τηλ. γραφ.: 26510-28221
Τηλ. οικίας: 26510-35100
Κινητό: 6947-186813

Φωτο - αναμνήσεις

Διακρίνονται από αριστερά: Ιφιγένεια Στάμου, Βασιλική Τσίτζα, Π. Τούμπουρου, Βασιλική Μπαζούκα, Παρασκευή Χασαλεύρη, Νίκη Έξαρχου, Βασιλική Μπαλατσούκα, Όλγα Χουλιάρα και Όλγα Οικονόμου.

Οργανοπαίχτες: Ευστ. Ζάχος (βιολί), Β. Μπούκας (κλαρίνο), Δημ. Μπαλαδήμας (λαούτο), Ιω. Παπαδημητρίου (μεταξύ των οργανοπαιχτών).
 Επάνω σειρά (από αριστερά): Ευαγ. Στάμος, 4ος ο Χρήστος Φίλος (Μάρος), 5ος ο Δημ. Νάσης, 6ος ο Γεωρ. Πριτσιβέλης και 7ος ο Δημ. Τάσης (γαμπρός Χασαλεύρη).

Διακρίνονται από αριστερά οι Ευθύμιος Νικόλας, Μιχάλης Ευταξίας και Κωνσταντίνος Χριστογιωργάκης (Καφαντάρης)

Ο Δημ. Ζάχος στα πρώτα βήματα στ' ανάγρια του Αρίωνα!

Διακρίνονται καθήμενοι οι Νικ. Κατσάνος, Κ. Καφαντάρης και όρθιοι οι Λάκης Αγόρος, Ευαγ. Γιωργονίκος, Ευαγ. Γιαννούλας

Διακρίνονται από αριστερά οι Κ. Καφαντάρης, Γεωργ. Σκουληκαρίτης, Φωτεινή Κολοβού, Χρ. Κωστάκης και Κων. Σκουληκαρίτης